

Arrest

nr. 218 802 van 25 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat H. DOTREPPE
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 maart 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2019 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 september 2018 dient de verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming in.

Uit een onderzoek van de Eurodac-databank van 25 september 2018 blijkt dat de verzoeker op 1 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Spanje.

Op 9 november 2018 wordt de verzoeker, tijdens een persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken, gehoord in het licht van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Op 15 november 2018 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Spaanse autoriteiten op grond van artikel 18, lid 1, b) van de Dublin-III-Verordening.

Op 7 december 2018 wordt aan de Spaanse autoriteiten meegedeeld dat Spanje overeenkomstig artikel 25, lid 2, van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat is geworden, daar het overnameverzoek niet binnen de in artikel 25, lid 1, van de Dublin-III-Verordening bepaalde termijn werd beantwoord, zodat zij in toepassing van artikel 25, lid 2, van diezelfde verordening het terugnameverzoek aanvaarden en verplicht zijn om de verzoeker terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst (dit is het zogenaamde 'tacit agreement').

In antwoord van de voormelde brief van 7 december 2018, geven de Spaanse autoriteiten op 18 december 2018 uitdrukkelijk te kennen dat zij het tacit agreement aanvaarden.

Op 8 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die op 11 maart 2019 aan de verzoeker ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJFMET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam : [A.]

voornaam : [A.] S M

geboortedatum : 08.10.1993

geboorteplaats : [K.Y.]

nationaliteit : Palestina

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 23.09.2018 in België te zijn aangekomen. Op 25.09.2019 bood betrokkene zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: de DVZ) en maakte zijn intentie kenbaar dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op 08.10.1993 in [K.Y.] en over het staatsburgerschap van Palestina te beschikken en werd dezelfde dag in het bezit gesteld van een aanmeldbewijs. Op 27.09.2018 diende betrokkene effectief een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten hetwelk op 27.09.2019 door de DVZ werd geregistreerd en waarbij betrokkene dezelfde gegevens opgaf als bij zijn aanmelding op 25.09.2018. Op 05.12.2018 meldde Meester [F.G.] per fax zijn tussenkomst in het dossier van betrokkene.

Een nazicht van de vingerafdrukken van betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem en het VIS toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Spaanse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurosysteem geregistreerd werden in het kader van een verzoek om internationale bescherming.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 09.11.2018 dat dit zijn eerste verzoek om internationale bescherming in België is en dat hij eerder in Spanje een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Betrokkene verklaarde dat hij in Melilla, Spanje zijn vingerafdrukken heeft gegeven maar dat hij niet weet of dit in functie van asiel was maar dat hij "asilo" moest omdat hij anders het land niet binnen

mocht. Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 09.11.2018 dat hij op 02.06.2018 vanuit Gaza per minibus met zijn eigen paspoort naar Caïro in Egypte reisde waar hij dezelfde dag nog zou zijn aangekomen. Vanuit Caïro zou betrokkene op 04.06.2018 per vliegtuig van Egyptair met zijn eigen paspoort met een Turks visum naar Istanboel in Turkije gereisd zijn waar hij op 04.06.2018 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in Turkije in een gemeenschappelijke woning bij een vriend verbleef van 04.06.2018 tot 09.07.2018. Vervolgens zou betrokkene vanuit Turkije per vliegtuig van Air Algiers met zijn eigen paspoort en een visum voor Mauretanië naar Nouakchott in Mauretanië gereisd zijn waar hij op 10.07.2018 zou zijn toegekomen waar hij tot 15.07.2018 op een door de smokkelaar geregeld appartement verbleef. Op 15.07.2018 zou betrokkene vervolgens per auto illegaal via Mali naar Tamanrasset in Algerije gereisd zijn waar hij op 18.07.2018 zou zijn toegekomen en één nacht op bij de smokkelaar verbleef. Vervolgens zou betrokkene per bus illegaal naar Ouahran in Algerije gereisd zijn waar hij gedurende ongeveer veertien dagen in een hotel in de Khamistestraat verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene per auto illegaal naar Tilimsan in Algerije gereisd zijn van waar hij vervolgens per auto en te voet via Sidi Borja en Oudja naar Nador in Marokko gereisd te zijn waar hij gedurende twee tot drie dagen in Hotel Fez verbleven zou hebben. Vanuit Nador zou betrokkene vervolgens per vrachtwagen naar Melilla in Spanje gereisd zijn. Betrokkene verklaarde dat hij zijn vingerafdrukken heeft moeten geven en "asilo" moest doen om het land binnen te mogen. Betrokkene verklaarde verder dat hij gedurende ongeveer zestig dagen in Melilla verbleef en vervolgens per boot naar Malaga reisde vanwaar hij per bus naar Valencia reisde waar hij in Villareal verbleef in een woning geregeld door de overheid. Betrokkene verklaarde dat hij daar gedurende één week verbleef en vervolgens per bus naar Barcelona reisde waar hij één nacht in een park verbleef om vervolgens per bus via Montpellier en Parijs naar België te reizen waar hij op 23.09.2019 in Gent zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij één nacht op straat doorbracht en één nacht voor het gebouw van de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 25.09.2019 bood betrokkene zich aan bij de DVZ en maakte zijn intentie kenbaar dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen en werd dezelfde dag in het bezit gesteld van een aanmeldbewijs. Op 27.09.2018 diende betrokkene effectief een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten hetwelk op 27.09.2019 door de DVZ werd geregistreerd.

Betrokkene verklaarde het grondgebied van de lidstaten niet te hebben verlaten. Betrokkene verklaarde verder dat hij zijn paspoort verloren is tussen Marokko en Algerije en dat hij zijn identiteitskaart en geboorteakte heeft achtergelaten bij een vriend, genaamd [I.F.].

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 25.09.2018 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Spaanse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werden geregistreerd in het kader van een verzoek om internationale bescherming en de verklaring van betrokken dat hij in Spanje een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat hij ook zijn vingerafdrukken heeft moeten geven maar dat hij niet weet of dit in functie van asiel was, werd op basis van deze gegevens en verklaringen voor betrokkene op 15.11.2018 een terugnameverzoek aan de Spaanse autoriteiten overgemaakt op basis van art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening). De Belgische autoriteiten ontvingen geen antwoord van de Spaanse autoriteiten binnen de termijn bepaald in art. 25§1 van de Dublin-III-Verordening. Op 07.12.2018 werden de Spaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 25§2 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 25§1 van de Dublin III-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 15.11.2018 op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt. Spanje werd aldus vastgesteld als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Op 18.12.2018 informeerden de Spaanse autoriteiten de Belgische autoriteiten dat ze het verzoek voor betrokkene inwilligen waarmee Spanje weliswaar laattijdig maar expliciet te kennen geeft dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Spanje voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Spanje een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Spanje dan in België zou genieten. Spanje heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze

Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Spanje een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Spanje hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Spanje en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of betrokkene redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar Spanje zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 09.11.2018 dat hij slechte ervaringen heeft in Spanje. Betrokkene verklaarde dat hij in het opvangcentrum op de grond sliep en er in zeer slechte omstandigheden verbleef en dat hij de nodige foto's heeft die dit kunnen aantonen. Gevraagd of hij daarnaast nog andere problemen had in Spanje, verklaarde betrokkene dat dit niet het geval was maar dat hij heeft afgezien in Spanje (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Spanje dient te worden opgemerkt dat betrokkene stelt foto's te hebben van de slechte omstandigheden waarin hij verbleef maar met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze foto's op geen enkel moment heeft overgemaakt aan de DVZ en dat zijn raadsheer, Meester [G.], deze ook niet aan de DVZ heeft bezorgd niettegenstaande zijn schriftelijke tussenkomst van 05.12.2019. Wat betreft foto's dient bovendien te worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat er wordt op afgebeeld. Wat betreft de tussenkomst van Meester [G.] van 05.12.2018 dient te worden opgemerkt dat Meester [G.] middels zijn tussenkomst stelt dat het er op lijkt dat men vermoedt dat zijn cliënt eerst in Spanje was alvorens in België aan te komen. Meester [G.] stelt verder dat zijn cliënt redenen wil aanvoeren om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen en dat een overdracht van zijn cliënt een schending van art. 3 van het EVRM inhoudt en verzoekt Meester [G.] om het dossier van zijn cliënt over te maken aan het CGVS. Meester [G.] stelt dat zijn cliënt wil wijzen op de erbarmelijke en verslechterende omstandigheden van opvang in Spanje, de erbarmelijke wijze waarop verzoeken om internationale bescherming in Spanje behandeld worden, een verhoogd risico op slechte behandeling, de slechte toestand in de gesloten centra in Spanje, de lange doorlooptijd van de Spaanse procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming zeker in de Spaanse enclaves Ceuta en Mellila, dat verzoekers voor internationale bescherming te maken krijgen met discriminatie en xenofobie en ook collectieve teruggedrijvingen van vreemdelingen worden als argument tegen een overdracht aangevoerd. Verwijzend naar de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak 'Tarakhel' (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland) en naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) voert de betrokkene aan dat een overdracht aan Spanje zonder bijkomende garanties een inbreuk impliceert op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) gezien de volgens hem slechte toestand van de opvangcondities en de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming.

Meester [G.] vraagt dan ook dat het dossier van zijn cliënt zou worden overgemaakt aan het CGVS en dat België dus de facto de soevereiniteitsclausule zou toepassen. Meester [G.] verwijst naar en citeert uit de volgende bronnen: "Rapport Migreurop 2012, "The protection of migrant right in Europe : Spain", verwijzing naar <http://www.migreurop.org/IMG/Migreurop - Spain- Report from the Human Rights Commission of the Council of Europe.pdf> ; "Assemblée générale des Nations Unies, Conseil des droits de l'homme, 23ème session, rapport du Rapporteur special sur les formes contemporaines de racisme, de discrimination raciale, de xénophobie et de l'intolérance qui est associée, Mutuma Ruteere, 06.06.2013, Rapport van Nils Muiznieks, mensenrechtencommissaris bij de Raad van Europa, volgend op zijn bezoek aan Spanje van 3 tot 07.06.2013, " Economisch en Sociale Raad, Comité van economische, sociale en culturele rechten, 48ste zitting, 30.04.2012 - 18.05.2012, "Observations finales du Comité des droits économiques, sociaux et culturels, Espagne, 6 juin 2012". FRA, "Accès à des recours efficaces, la perspective des demandeurs d'asile : rapport thématique", 2010, verwijzing naar <http://fra.europa.eu/fr/publication/2013/acces-des-recours-efficaces-la-perspective-des-demandeurs->

dasile-rapportthematique, Commision Espanola de Ayuda al Refugiado, "La situacion de las personas refugiadas en Espana" , informe 2012, verwijzing naar <http://cear.es/wp-content/uploads/2013/05/Informe-2012-de-CEAR>, " Amnesty International, Rapport 2015/2016 - "La situation des droits humains dans le monde :Espagne", " Human Rights Committee, "Concluding observations on the sixth periodic report of Spain", 14.08.2015, " CEAR, "2015 Report : situation of refugees in Spain and Europe. Executive Summary", " Amnesty International, Rapport 2016/2017 - "La situation des droits humains dans le monde : Espagne", "USDOS – US Department of State : Country Report on Human Rights Practices 2016 - Spain, 03.03.2017".

Vooreerst dient met betrekking tot de tussenkomst van Meester [G.] van 05.12.2018 het volgende te worden opgemerkt. Wat betreft de zaak 'Tarakhel v. Zwitserland' (29217/12) van 04.11.2014 waar Meester[G.] naar verwijst dient te worden opgemerkt dat het EHRM in haar uitspraak in haar uitspraak in de zaak 'Tarakhel v. Zwitserland' (29217/12) van 04.11.2014 met verwijzing naar de zaak MSS tegen België en Griekenland van 21.01.2011 dat verzoekers voor internationale bescherming een kansarme en kwetsbare groep vormen die speciale bescherming nodig hebben : ('In the same judgment (§ 251), the Court attached considerable importance to the applicant's status as an asylum seeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection'). Het EHRM liet in deze zaak verder bezorgdheid blijken over de algemene situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Italië en benadrukte de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. Er dient toch te worden opgemerkt dat dit arrest geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan een verantwoordelijke lidstaat garanties dienen te worden gevraagd. Er dient in dit geval gewezen te worden op de verschillen in context tussen Spanje en Italië en we zijn dan ook van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak en op de situatie in Spanje. De Spaanse autoriteiten werden bij ontstentenis van antwoord op het Belgische terugnameverzoek van 05.12.2018 dd. 20.12.2018 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming.

Hier aangaande dient te worden opgemerkt dat de Dublin-III-Verordening uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord. Wat betreft de tussenkomst van Meester [G.] van 05.12.2018 dient te worden opgemerkt dat de DVZ Meester [G.] niet volgt in zijn uiteenzetting. Er dient vooreerst worden opgemerkt dat het gros van de door Meester [G.] geciteerde bronnen werden gepubliceerd tussen 2010 en 2015 en dan ook niet zonder meer als nog actueel kunnen worden beschouwd of de huidige toestand weergeven. Meester [G.] verwijst in zijn tussenkomst van 05.12.2018 naar de volgens hem slechte levensomstandigheden in de tijdelijke opvangcentra voor immigranten, de zogenaamde CETI ('Centro de estancia temporal para inmigrantes') in Melilla en Ceuta en in de detentiecentra, de CIE ('Centro de Internamiento de Extranjeros'). Er dient hier aangaande echter te worden opgemerkt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat betrokkene na zijn overdracht in een tijdelijk opvangcentrum voor immigranten of in een detentiecentrum terecht zal komen. Verder dient te worden opgemerkt dat wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Spanje dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapport van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Spanje wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Spanje (Magdalena Queipo de Llano & Jennifer Zuppiroli, "Country Report: Spain", AIDA, last update 21.03.2018 te consulteren op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>) blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Spanje of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Spanje automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In het aangehaalde rapport van deze toonaangevende en gezaghebbende organisatie zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. Er wordt ook geen enkele melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor

verzoekers om internationale bescherming in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Spanje omwille van structurele tekortkomingen in het Spaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Spanje momenteel een hogere instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge van de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Spaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Spaanse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. De laatste update van het AIDA-rapport met betrekking tot Spanje, waar Meester [G.] geen enkele melding van maakt in zijn tussenkomst van 05.12.2018, wijdt twee paragrafen aan de situatie van personen die onder de bepalingen van de Dublin-III-Verordening aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie - het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio")- voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming ("The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception", pagina 30). Verder wordt gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (pagina 30, "Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application"). Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers. 154 Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialized treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances", pagina 58). Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers voor internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados"). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de "autonome fase" waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (pagina 49). Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het rapport meldt dat in 2017 21.258 personen op onwettelijke wijze Spanje binnen reisden en dat een toename van het aantal verzoeken in 2017 de Spaanse instanties voor uitdagingen plaatste qua opvang en voor moeilijkheden zorgde op dat vlak. Het meldt tevens dat de voorbije jaren stevast bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd en dat die uitbreiding van de capaciteit niet ten koste ging van de levensomstandigheden in de opvangstructuren ("While the increase in arrivals of asylum seekers through 2017 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased", pagina 55). Er dient benadrukt te worden dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of sub-standaard worden beoordeeld. In het rapport wordt weliswaar gewezen op een achterstand in de registratie van verzoeken (pagina 12) maar hier aangaande dient opgemerkt te worden dat in de passage over personen, die aan Spanje worden

overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, uitdrukkelijk wordt gesteld dat de registratie van deze personen prioriteit krijgt (pagina 30, cfr. supra). Het rapport laat zich weliswaar kritisch uit over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers maar op basis van dit rapport kan niet gesteld worden dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. Uit informatie van AIDA en ECRE (<http://www.asylumineurope.org/news/24-01-2019/spain-court-orders-accessreception-dublin-returnees>) blijkt verder dat het hooggerechtshof te Madrid de Spaanse autoriteiten bevolen heeft om er ook voor te zorgen dat personen die onder de Dublin-III-Verordening door andere lidstaten worden overgedragen aan Spanje niet uitgesloten mogen worden wat betreft opvang na hun overdracht aan Spanje. Uit deze informatie blijkt eveneens dat het Ministerie van Werk, Migratie en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming reeds de nodige instructies heeft gegeven en aanpassingen heeft doorgevoerd zodat personen die in Spanje een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en die vervolgens hun opvangplaats verlaten hebben en naar een andere lidstaat zijn getrokken en die vervolgens onder de Dublin-III-Verordening worden overgedragen aan Spanje wel degelijk de garantie hebben dat ze na hun overdracht in de opvangstructuren in Spanje terecht kunnen en dus niet worden uitgesloten van opvang na hun overdracht aan Spanje in het kader van de Dublin-III-Verordening. Er zijn verder evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Spaanse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Spanje en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en in digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU , 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Departement blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU , 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale

bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielerzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Spanje zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Spanje te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van dit rapport, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Spaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Spanje een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM..

Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Spanje er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Spaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Spaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zes (06) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 09.11.2018 dat dit is op aanraden van andere Palestijnen toen hij nog in Gaza verbleef. Betrokkene verklaarde verder dat België het enige land is dat de Palestijnen helpt (DVZ, vraag 31). Met betrekking tot deze opgegeven specifieke redenen om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. Wat betreft de verklaring van betrokkene dat hij specifiek in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen op aanraden van andere Palestijnen toen hij nog in Gaza verbleef en dat België het enige land is dat de Palestijnen helpt, dient te worden opgemerkt dat betrokkenen zich baseert op wat anderen hem hebben aangeraden. Aan dergelijke advies dat men van anderen en dus derden verkregen heeft, kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door betrokkene, kan dan ook

geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 09.11.2018 dat hij in goede gezondheid is (DVZ, vraag 32). Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen gegronde elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen gegronde redenen of elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Spanje. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een overdracht naar het land van overname, in casu Spanje, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Verder wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Spanje indien dit nodig zou zijn. Integendeel de meest recente update van het AIDA-rapport aangaande Spanje stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers.¹⁵⁴ Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialised treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances", pagina 58). Bovendien dient er benadrukt te worden dat de Spaanse autoriteiten, indien nodig, volgens de bepalingen van artikel 32 van de Dublin-III-Verordening en middels het standaard medisch formulier indien nodig tot in detail zullen kunnen worden geïnformeerd over eventuele behandelingen, medicijnen of bijkomende maatregelen. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ op 09.11.2018 dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming die aan de autoriteiten van Spanje toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 25§1, art. 25§2 en art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggesteund worden naar Spanje waar hij aan de bevoegde Spaanse autoriteiten zal worden overgedragen op de luchthaven van Madrid(4)."

De bestreden beslissing betreft aldus een besluit tot overdracht aan de Spaanse autoriteiten, zoals bedoeld in artikel 26 van de Dublin III-verordening, waarbij de verzoeker zal worden overgedragen aan de Spaanse autoriteiten op de luchthaven van Madrid.

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingebedwistingen (hierna: de Raad) dient erop te wijzen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De vaststelling dat de bestreden beslissing door het bevoegde bestuur, waarvan de werking het ganse land bestrijkt, werd genomen in de Nederlandse taal, volstaat in de huidige stand van de procedure om de onderhavige vordering te behandelen in het Nederlands.

Ter terechtzitting erkent de raadsvrouw van de verzoeker dat de proceduretaal *in casu* het Nederlands is.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen het bestreden overdrachtsbesluit wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast, zodat aan de eerste cumulatieve voorwaarde is voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, lid 2, 4, 5, 6, 10, 11 en 16 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de zorgvuldigheidsplicht (*“du principe de minutie, (...) de prudence et de précaution, de l'obligation de procéder avec soin à la préparation d'une décision administrative en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause”*), van het Europeesrechtelijke hoorrecht en de rechten van de verdediging, en van de materiële motiveringsplicht (*“l'erreur manifeste d'appréciation”*).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“MOYEN UNIQUE

Pris de la violation des articles 3.2, 4,6,10, 11, 16 du Règlement n° 604/2013 du Parlement européen et du Conseil du 26.06.2013, ci-après « Dublin III » ; , de l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 ; des articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ; - des articles 3 et 8 de la Convention européenne des Droits de l'Homme (ci-après CEDH); - de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ; - des principes généraux de bonne administration et plus particulièrement du principe de minutie, de proportionnalité, de prudence et de précaution, de l'obligation de procéder avec soin à la préparation d'une décision administrative en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause ; - de l'erreur manifeste d'appréciation.

Premier grief

La motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondement de cet acte ;

Cette obligation a été généralisée par la Loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;

Le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991 , J.T., 1991, page 737).

E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée. '

Dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

La motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n o 107.842) ;

En vertu du devoir de minutie – principe général de bonne administration –, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce »(C.E., n° 221.713 du 12.12.2012.) ;

La partie adverse n'examine pas la situation familiale du requérant sous l'angle de l'art. 8 CEDH mais uniquement au regard de la directive 604/2013 ;

Suivant l'article 74/13 de la loi : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

Ainsi qu'il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi sur les étrangers, l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH (Doc.Parl., 53, 1825/001, p. 17) ;

L'obligation de délivrer une annexe 26 quater ne doit pas s'entendre comme s'imposant à la partie adverse de manière automatique et en toutes circonstances ;

Ainsi, la circonstance que le traitement de la demande d'asile incombe à un pays tiers au regard de la directive 604/2013 ne saurait suffire à elle seule à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que le défendeur n'est pas dépourvu en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation et ne peut se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'il délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 51/5 de la loi (mutatis mutandis : CCE, arrêts n o 1 16.003 du 19 décembre 2013 ,n o 1 32 278 du 28 octobre 2014, n o 130 604 du 30 septembre 2014, n o 129 985 du 23 septembre 2014, n o 126 851 du 9 juillet 2014...);

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, S 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n o 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance ;

Dans la mesure où la situation du requérant relève du champ d'application du droit de l'Union, l'appréciation de celle-ci doit tenir compte du droit au respect de la vie privée et familiale, tel qu'il est énoncé à l'article 7 de la Charte (CJUE, 13 septembre 2016, Rendon, C-165/14) ;

Pour la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, KhaledBoudjlida, point 34).

Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (Conseil d'Etat, arrêt n o 230.257 du 19 février 2015). L'article 62 de la loi sur les étrangers consacre ce droit à être entendu, les travaux préparatoires de sa nouvelle version précisant que concernant les mesures ou les décisions autres que les décisions de fin de séjour ou de retrait de séjour, le droit d'être entendu continuera à s'appliquer en tant que principe général de droit .

Vu le nombre important et la diversité des cas dans lesquels l'administration est susceptible d'intervenir et la diversité des mesures qu'elle peut prendre, il ne paraissait pas opportun de consacrer plus largement ce principe dans la loi au risque de compromettre la sécurité juridique et l'effectivité des mesures. Le but est que l'administration puisse adapter facilement et rapidement sa pratique en fonction de l'évolution de la jurisprudence nationale et européenne et compte tenu de ses moyens et des nécessités du terrain. En effet, le droit d'être entendu a fait et fait encore régulièrement l'objet de développements jurisprudentiels en matière de migration et d'asile. L'administration doit pouvoir aussi tenir compte des circonstances propres à chaque cas dans le cadre de la mise en œuvre du droit d'être entendu. L'intéressé n'en sera pas moins protégé car, d'une part, le droit d'être entendu s'impose à l'administration comme principe général de droit et, d'autre part, le non-respect de ce principe peut être invoqué à l'appui du recours dirigé contre la décision et, le cas échéant, être sanctionné par les juridictions nationales. Cfr arrêt Boujlida CJUE.

En l'espèce , dès lors que la partie adverse n'entend pas prendre en considération le second fax du requérant qui faisait éta de sa vie privée avec son frère au sens de l'article 8cedh, la partie requérante n'a pas été entendue au sujet de son éventuelle vie privée et familiale en Belgique, avec son frère, au sens non pas des dispositions de la directive 604/2013, mais bien de l'article 8CEDH alors que celle-ci existe, notamment en raison des relations noués depuis septembre 2018 avec les Belges qui le soutiennent, les assistants sociaux du centre, le staf médical;

Second grief

Suivant l'article 5.6 du règlement 604/2013, L'État membre qui mène l'entretien individuel rédige un résumé qui contient au moins les principales informations fournies par le demandeur lors de l'entretien. Ce résumé peut prendre la forme d'un rapport ou d'un formulaire type. L'État membre veille à ce que le demandeur et/ou le conseil juridique ou un autre conseiller qui représente le demandeur ait accès en temps utile au résumé. »

L'article 5 de ce règlement vise à offrir aux demandeurs d'asile l'occasion de fournir les informations permettant la correcte application des critères de responsabilité fixés par ledit règlement et d'assurer l'accès de ces demandeurs aux résumés des entretiens réalisés à cette fin (CJUE , 7 juin 2016, dans l'affaire C-63/15). Le législateur de l'Union n'a pas entendu sacrifier la protection juridictionnelle des demandeurs d'asile à l'exigence de célérité dans le traitement des demandes d'asile (voir. en ce sens, arrêt du 29 janvier 2009, Petrosian, c-19/08i point 48).

Suivant l'article 47 de la Charte « Toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés a droit à un recours effectif devant un tribunal dans le respect des conditions prévues au présent article. Toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable par un tribunal indépendant et impartial, établi préalablement par la loi. Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter

Les droits de la défense sont un ensemble de règles visant à assurer un débat loyal et contradictoire, permettant à chaque partie de connaître les griefs et arguments de son adversaire et de les combattre. Le principe du contradictoire vise à garantir, dans le cadre des débats, les droits de la défense. Leur non-respect par l'administration constitue une irrégularité substantielle ;

Comme le souligne la Cour de Justice de l'Union Européenne, «les droits de la défense, qui composent le droit d'être entendu et le droit d'accès au dossier figurent au nombre des droits fondamentaux faisant partie intégrante de l'ordre juridique de l'union et consacrés par la charte » (CJUE, M.G. contre Pays-Bas, C-383/13, 10 septembre 2013, par.32).

En l'espèce, les documents relatifs à l'audition Dublin du requérant ont été précisément demandés en date du 8.03.2019, la décision lui ayant été notifiée le 4.03.2019 (pièce 3), en précisant que le requérant avait reçu une annexe 26 quater et qu'il souhaitait obtenir copie dans le délai utile du recours, ce délai expirant ce jour. Le service publicité et administration de la partie adverse n'a jamais donné suite à ce courriel de sorte que les droits de la défense, du contradictoire et à un recours effectif de la requérante en sont affectés à défaut pour son conseil de pouvoir confronter le rapport d'audition aux motifs de la décision.

Ainsi jugé par la Cour administrative de Lyon le 7 février 2017 :

« 11. Considérant qu'il résulte de l'instruction que l'avocat de Mme A...B...à demandé la copie du résumé de l'entretien individuel, qui a eu lieu le 23 décembre 2014, par télécopie du 10 mars 2015, soit antérieurement à la date de la décision attaquée du 3 juin 2015 ; qu'il est constant que les services préfectoraux n'ont donné suite à cette demande, ni par l'envoi d'une copie, ni par invitation à venir prendre connaissance surplace du document ; qu'en ne veillant pas à ce que l'avocat de Mme A... B...ait accès en temps utile au résumé de cet entretien, le préfet a méconnu les disposition du 5 de l'article 5 du règlement du 26 juin 2013 ; 12, Considérant qu'il ne résulte pas de l'instruction que l'entretien de Mme A..B., n'aurait pas été obligatoire ; que l'avocat de Mme A...B...n'était pas présent lors de cet entretien ; que, suite au refus d'admission provisoire au séjour qui lui a été opposé, Mme A...B...s'est entourée d'un conseil, lequel devait être à même de réunir les éléments permettant de contester utilement la procédure de remise aux autorités allemandes en cours ; que, dans ces conditions, le défaut d'accès en temps utile l'avocat de Mme A..û...au résumé de son entretien individuel, l'a, dans les circonstances de l'espèce, Privée d'une garantie ; 13. Considérant qu'il résulte de tout ce qui précède que le préfet du Rhône n'est pas fondé à se plaindre de ce que c'est à tort que, par le jugement attaqué, le magistrat désigné par le président du tribunal administratif de Lyon a annulé son arrêté du 3 juin 2015 ordonnant la remise de Mme B...aux autontés allemandes .. »

Subsidiairement, l'article 6§5 de la loi du 11 avril 1994 sur la publicité des actes administratifs ne prévoit qu'un délai de trente jours pour la communication des documents administratifs demandés, même dans le cas où le délai de recours est inférieur ou égal à trente jours, ce qui ne permet pas au demandeur et/ou à son conseil d'y avoir accès en temps utile. Lorsque l'administré dispose de plus d'un mois pour introduire un recours, comme c'est notamment le cas pour saisir le Conseil d'Etat le délai de trente jours pour la communication du dossier administratif n'est pas déraisonnable. L'article 6 précité implique une discrimination entre l'administré qui doit saisir Votre Conseil dans un délai de 30 jours et celui qui dispose d'un délai supérieur pour introduire un recours devant une juridiction administrative. »

La partie requérante sollicite que des questions préjudicielles soient posées d'une part à la Cour de Justice de l'Union Européenne (ci-après : la Cour) « L'article 5.6 du règlement 604/2013 du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 établissant les critères et mécanismes de détermination de l'État membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale introduite dans l'un des

États membres par un ressortissant de pays tiers ou un apatride (refonte), lu en combinaison avec l'article 47 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union, est-il compatible avec une norme nationale, tel l'article 66 de la loi du 11 avril 1994 relative à la publicité de l'administration, qui prévoit un délai de trente jours pour la communication du résumé de l'entretien individuel alors que le délai de recours juridictionnel ouved contre la décision de transfert est également de trente jours ? »

Et d'autre part à la Cour Constitutionnelle : « 1. L'article 68 § 5 de la loi du 11 avril 1994 relative à la publicité de l'administration est-il compatible avec les articles 10 et 11 de la Constitution en ce que, à la suite d'une décision administrative individuelle causant grief et susceptible de recours devant une juridiction administrative, il prévoit un délai de réponse de maximum 30 jours pour la communication du dossier administratif, que le délai de recours soit supérieur, inférieur ou égal à 30 jours ?

2 L'article 39/82 de la loi sur les étrangers n'est-il pas source de discrimination injustifiée au regard des articles 10 et 11 de la Constitution, lus le cas échéant en combinaison avec les articles 22 et 23 de la Constitution .

- D'une part, entre le requérant ayant introduit un recours en suspension d'extrême urgence et le requérant ayant introduit un recours en annulation et en suspension ordinaire.

En ce que les premiers à l'exclusion des seconds disposent de la possibilité d'invoquer des éléments nouveaux, déduits notamment de la violation des articles 3 et 8 CEDH ou des articles 22 et 23 de la Constitution. »

La décision attaquée a été prise en application de l'article 51/5 de la loi du 15 décembre 1980 qui transpose en droit interne les obligations internationales contractées par la Belgique concernant la détermination de l'Etat responsable de l'examen des demandes de protection internationale et de l'article 12-4 du Règlement Dublin III, mettant ainsi en œuvre le droit de l'Union ;

L'article 51 de la Charte requiert que si les États membres mettent en œuvre le droit de l'Union, ils respectent les droits tels que contenus dans la Charte, observent les principes et en promeuvent l'application, conformément à leurs compétences respectives. Il a en outre été stipulé dans le considérant 39 du Règlement Dublin III que ledit règlement a été établi dans le respect des droits fondamentaux et des principes qui sont reconnus dans la Charte. Selon ce considérant, ce Règlement vise la garantie totale du droit d'asile qui est garanti par l'article 18 de la Charte, et des droits qui sont reconnus aux articles 1, 4, 7, 27 et 47 de celle-ci ;

La Cour souligne également qu'il ne peut y avoir de situation dans lesquels le droit de l'Union s'applique sans que les droits fondamentaux garantis par la Charte ne trouvent à s'appliquer (CJUE, 26 février 2013, no C-617/10, Akerberg, point 21) ;

Par conséquent, les dispositions fondant la décision attaquée doivent être appliquées dans le respect entre autres - du droit à un recours effectif tel que prévu à l'article 47 de la Charte ;

L'article 47 de la Charte, dont la violation est invoquée en termes de requête, dispose comme suit :

« Toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés a droit à un recours effectif devant un tribunal dans le respect des conditions prévues au présent article.

Toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable par un tribunal indépendant et impartial, établi préalablement par la loi. Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter. Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter.

Une aide juridictionnelle est accordée à ceux qui ne disposent pas de ressources suffisantes, dans la mesure où cette aide serait nécessaire pour assurer l'effectivité de l'accès à la justice. »

En vertu de cette disposition, toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés, a droit à un recours effectif en droit. Ce droit s'accompagne de l'obligation pour les États membres, obligation contenue à l'article 19, paragraphe 1, deuxième alinéa du Traité sur l'Union européenne (ci-après : TUE), d'établir les voies de recours nécessaires pour assurer une protection juridictionnelle effective dans les domaines couverts par le droit de l'Union (CJUE 16 mai 2017, *Bedioz Investment Fund*, C-682/15, point 44).

En vertu du principe de collaboration loyale qui découle de l'article 4.3 du TUE, les autorités nationales et par extension les juges nationaux, doivent en outre tenir compte de l'interprétation uniforme qui est donnée au droit de l'Union par la Cour.

Outre la réglementation primaire et secondaire de l'Union, la jurisprudence de la Cour forme ainsi une source à part entière du droit de l'Union. L'interprétation que la Cour donne à une règle de droit de l'Union, en vertu du pouvoir lui conféré par l'article 267 du Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne, explique et précise, pour autant que nécessaire, la signification et la portée de cette prescription comme elle doit ou aurait dû être entendue et appliquée depuis le moment de son entrée en vigueur (CJUE 13 janvier 2004, *Kühne & Heitz SA*, n° C-453/00, S 21).

La Cour a déjà commenté à plusieurs reprises que ce principe de protection juridictionnelle effective des droits que les justiciables tirent du droit de l'Union, prévu à l'article 47 de la Charte, se compose de différents éléments, dont notamment les droits de la défense, le principe d'« égalité des armes », le droit

d'accéder à la justice et le droit de se faire conseiller, défendre et représenter (CJUE, 6 novembre 2012, *Otis e.a.*, C-199/11, point 48 ; CJUE 26 juillet 2017, *Moussa Sacko*, C-348/16, point 32).

Il a également été rappelé que « l'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (CJUE, 10 septembre 2013, *MG c. P-B*, C-383/13, 535, CJUE, 5 novembre 2014, *Mukarubega c. France*, C-166113, S 50).

Le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union, et ce principe doit aussi être respecté par les instances publiques de tous les États membres lorsqu'ils mettent en œuvre le droit de l'Union, même si la réglementation applicable ne prescrit pas explicitement une telle formalité (voir article 51 de la Charte et les commentaires sur la Charte des droits fondamentaux Pb.C. 14 décembre 2007, éd. 303. voir aussi CJUE 18 décembre 2008, C-349/0 ; CJUE 18 décembre 2008, C-349/07, *Sopropé*, point 38 ; CJUE 22 novembre 2012, c-277/11, *MM.*, point 86 ; CJUE 5 juin 2014, C-146/14 *PPIJ, Mahdi*, points 44-46).

L'article 5.1, du Règlement Dublin III prévoit que : « Afin de faciliter le processus de détermination de l'Etat membre responsable, l'État membre procédant à cette détermination mène un entretien individuel avec le demandeur. Cet entretien permet également de veiller à ce que le demandeur comprenne correctement les informations qui lui sont fournies conformément à l'article à l'article 4.

L'article 5.6. dudit Règlement prévoit que « L'Etat membre qui mène l'entretien individuel rédige un résumé qui contient au moins les principales informations fournies par le demandeur lors de l'entretien. Ce résumé peut prendre la forme d'un rapport ou d'un formulaire type. L'État membre veille à ce que le demandeur et/ou le conseil juridique ou un autre conseiller qui représente le demandeur ait accès en temps utile au résumé»,

Il se déduit de ces dispositions que l'entretien individuel qui est mené afin de déterminer l'Etat membre responsable du traitement de la demande de protection internationale est obligatoire, sauf exception prévue au point 5.2. dudit Règlement - non applicable en l'espèce - et que le demandeur ou son conseil a droit à accéder en temps utile au rapport ou au formulaire type résumant cet entretien ;

Or, en l'espèce, d'une part il n'est pas contesté que la partie requérante n'était pas assistée de son conseil lors de l'entretien individuel « Dublin ».

D'autre part, la copie de cet entretien individuel a été sollicité le 20.03.2019 en insistant sur l'urgence du délai et l'enfermement du requérant (cfr annexes) et le service publicité et administration de la partie adverse n'a jamais donné suite à ce courriel, se contentant de répondre qu'il apporterait uen réponse dans les 30 jours ouvrables, de sorte que les droits de la défense, du contradictoire et à un recours effectif en sont affectés à défaut pour son conseil de pouvoir confronter le rapport d'audition aux motifs de la décision ;

La partie adverse demande expressément de ne pas téléphoner concernant ce dossier (sic) ni d'écrire encore, en sorte que le requérant n'a d'autre choix que d'être passif ;

La partie adverse répond :

We hebben uw bericht goed ontvangen.

Binnen de 30 dagen na ontvangst van uw vraag brengen wij u op de hoogte van het gevolg dat eraan wordt gegeven (cf. wet openbaarheid van bestuur dd. 11/4/1994).

Gelieve met betrekking tot deze vraag in tussentijd niet meer te mailen of telefonisch contact met ons op te nemen.

Afschriften van dossiers zijn vanaf de 51ste pagina betalend (cf. KB 17/8/2007). Pas na het afprinten van het dossier kennen wij het exacte bedrag dat aangerekend wordt.

Gelieve in uw vraag aan te geven of u een specifiek document wenst te bekomen. Dit heeft immers een impact op de aangerekende vergoeding.

Raadpleeg voor meer info onze FAQ via <https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Documents/FAQOpenbaarheidNL.pdf>.

Ila été jugé que : « En privant le conseil de la partie requérante de l'accès en temps utile au résumé de l'entretien individuel « Dublin », la partie défenderesse empêche ce dernier de réunir les éléments nécessaires à la contestation de la décision attaquée, entrave les droits de la défense de la partie

requérante et viole une garantie fondamentale instituée par le droit de l'Union dont l'article 5 du Règlement Dublin III constitue l'expression « (cce, n° 213717 du 10.12.2018) ;
Il y a dès lors lieu de suspendre la décision entreprise ;

Troisième grief

La partie requérante estime ne pas avoir été informée correctement de la procédure Dublin en cours et particulièrement des différentes étapes de celles-ci et de leur durée, en violation de l'article 4 du Règlement Dublin 3 .

L'article 4 dispose en effet ce qui suit :

1. Dès qu'une demande de protection internationale est introduite au sens de l'article 20, paragraphe 2, dans un État membre, ses autorités compétentes informent le demandeur de l'application du présent règlement, et notamment:

a) des objectifs du présent règlement et des conséquences de la présentation d'une autre demande dans un État membre différent ainsi que des conséquences du passage d'un État membre à un autre pendant les phases au cours desquelles l'État membre responsable en vertu du présent règlement est déterminé et la demande de protection internationale est examinée;

b) des critères de détermination de l'État membre responsable, de la hiérarchie de ces critères au cours des différentes étapes de la procédure et de leur durée, y compris du fait qu'une demande de protection internationale introduite dans un État membre peut mener à la désignation de cet État membre comme responsable en vertu du présent règlement même si cette responsabilité n'est pas fondée sur ces critères;

c) de l'entretien individuel en vertu de l'article 5 et de la possibilité de fournir des informations sur la présence de membres de la famille, de proches ou de tout autre parent dans les États membres, y compris des moyens par lesquels le demandeur peut fournir ces informations;

d) de la possibilité de contester une décision de transfert et, le cas échéant, de demander une suspension du transfert;

e) du fait que les autorités compétentes des États membres peuvent échanger des données le concernant aux seules fins d'exécuter leurs obligations découlant du présent règlement;

f) de l'existence du droit d'accès aux données le concernant et du droit de demander que ces données soient rectifiées si elles sont inexactes ou supprimées si elles ont fait l'objet d'un traitement illicite, ainsi que des procédures à suivre pour exercer ces droits, y compris des coordonnées des autorités visées à l'article 35 et des autorités nationales chargées de la protection des données qui sont compétentes pour examiner les réclamations relatives à la protection des données à caractère personnel.

Que l'article 4 en particulier a et b se trouvent violés dès lors que la partie requérante n'a pas été informée ni de la date à laquelle la demande de reprise a été introduite, ni de la date à laquelle l'Espagne aurait répondu ou la date retenue par la partie adverse en cas d'absence de réponse dans le délai imparti.

Que l'article 4 est de l'ordre de la garantie ;

quatrième grief

L'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme prévoit quant à lui que « nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

Cette disposition impose une attitude pro active, à savoir qu'une instruction soit menée sur le risque réel de violation évoqué, de manière approfondie et rigoureuse ;

L'autorité administrative doit mener une enquête appropriée et approfondie afin de vérifier qu'une personne en voie d'expulsion ne se verra pas soumise, dans le pays de renvoi, à un risque de violation de l'article 3 de la CEDH.

On se réfèrera à l'arrêt MSS c. Belgique et Grèce :

387. While agreeing that that is a sign of progress in keeping with the judgment in *Čonka* (cited above, §§ 81-83, confirmed by the judgment in *Gebremedhin* [*Gaberamadhien*], cited above, §§ 66 67), the Court reiterates that it is also established in its case-law (see paragraph 293 above) that any complaint that expulsion to another country will expose an individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appreciation left to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and afford proper reparation. (nous soulignons)”

L'arrêt J.K. c. Suède précise quant à lui comment l'enquête doit être menée par les services compétents:

86. In *F.G. v. Sweden* (cited above), the Court found the following concerning the assessment of the existence of a real risk:

‘113. The assessment of the existence of a real risk must necessarily be a rigorous one (see *Chahal v. the United Kingdom*, 15 November 1996, § 96, Reports 1996-V, and *Saadi v. Italy*, cited above, § 128). It is in principle for the applicant to adduce evidence capable of proving that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, he would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 (see, for example, *Saadi v. Italy*, cited above, § 129, and *N. v. Finland*, no. 38885/02, § 167, 26 July 2005). ...

114. The assessment must focus on the foreseeable consequences of the applicant's removal to the country of destination, in the light of the general situation there and of his or her personal circumstances (see *Vilvarajah and Others v. the United Kingdom*, 30 October 1991, § 108, Series A no. 215). In this connection, and where it is relevant to do so, the Court will have regard to whether there is a general situation of violence existing in the country of destination (see *Sufi and Elmi v. the United Kingdom*, nos. 8319/07 and 11449/07, § 216, 28 June 2011). ...

87. With regard to the assessment of evidence, it has been established in the Court's case-law that ‘the existence of the risk must be assessed primarily with reference to those facts which were known or ought to have been known to the Contracting State at the time of expulsion’ (see *F.G. v. Sweden*, cited above, § 115, quoted at paragraph 83 above). The Contracting State therefore has the obligation to take into account not only the evidence submitted by the applicant but also all other facts which are relevant in the case under examination.

(...)» (Nous soulignons).

Le risque réel de violation de l'article 3 de la CEDH doit donc être évalué sur base d'une enquête rigoureuse et approfondie de sorte que tout doute raisonnable relatif au risque de violation de la disposition précitée puisse être effectivement écarté. Cette enquête doit en effet « permettre d'écarter tout doute, aussi légitime soit-il, quant au caractère mal-fondé d'une demande de protection et, ce, quelle que soit l'étendue des compétences de l'autorité chargée du contrôle » .

Force est de constater que la décision entreprise n'écarte pas tout doute quant aux conditions d'accueil et de traitement de sa demande en Espagne ;

La partie adverse considère cependant qu'il n'y a pas en Espagne de défaillance systémique de la procédure d'accueil des demandeurs d'asile et que le renvoi vers ce pays ne serait dès lors pas constitutif d'une violation de l'article 3 de la CEDH et de l'article 3.2 du Règlement « Dublin III » ;

Elle précise que l'Espagne est un pays démocratique doté d'institutions indépendantes qui garantissent au demandeur d'asile un traitement juste et impartial, qu'elle est partie à la CEDH et que les directives européennes en matière d'asile ont été intégrées dans le droit national espagnol. Elle considère également que, selon des informations récentes, une personne ne sera pas automatiquement victime de traitements inhumains et dégradants au sens de l'article 3 de la CEDH du seul fait de son statut de demandeur d'asile ou de personne vulnérable. Elle en conclut qu'il n'y a pas de déficiences structurelles qui empêcheraient un renvoi de la partie requérante vers l'Espagne » ;

Cependant, les informations qui se trouvaient à la disposition de la partie adverse ne permettaient pas d'aboutir à un tel constat ;

La partie adverse a manqué d'analyser de façon sérieuse ces éléments à plusieurs égards ;

En l'espèce, la partie adverse n'a absolument pas envisagé la situation du requérant de manière approfondie. Elle s'est contentée d'une motivation stéréotypée;

La partie défenderesse a manqué à son obligation de motivation et a violé les articles et principes visés au moyen ;

Quant à l'absence d'accueil adéquat, le requérant présente une vulnérabilité, de par son attachement et sa dépendance à son frère, dont la partie adverse se devait de tenir compte ;

En effet, il est primordial que le requérant ne soit pas soumis à des conditions de vie précaires ou incertaines, susceptibles de le fragiliser encore d'avantage;

En ce sens, on se réfèrera à l'arrêt n° 125 152 prononcé le 2 juin 2014 par le Conseil de céans et à l'arrêt Tarakhel c. Suisse rendu le 4 novembre 2014 par la Cour EDH ;

Par ailleurs, Votre Conseil a rappelé, concernant l'Espagne, dans l'arrêt du 30.06.2015 (n 0 148. 906): « 3.4.2 A cet égard, conformément aux enseignements de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'arrêt Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014, dès lors que l'on se trouve en présence d'un demandeur particulièrement vulnérable dont le transfert est projeté vers un pays — en l'occurrence, l'Espagne — dont le système d'accueil des demandeurs d'asile ne présente pas, en tant que tel, de défaillances systémiques, mais dont certaines failles dans la prise en charge des demandeurs d'asile et dans l'accès à la procédure d'asile ont néanmoins été constatées (Voir arrêt N 0 133 559 du 20 novembre 2014 et 141 810 du 25 mars 2015), il appartenait à la partie défenderesse de faire preuve de prudence et de s'entourer de garanties individuelles quant à la prise en charge des intéressés avant de prendre sa décision ».

Il appartenait à la partie adverse, ayant connaissance de la vulnérabilité de la partie requérante, de s'assurer que les conditions auxquelles il serait confrontée en cas de renvoi vers l'Espagne ne violeraient pas l'article 3 de la [CEDH];

Dans ce cadre, il appartenait à la partie adverse de prendre des garanties individuelles et de ne pas se contenter d'arguments d'ordre général ;

Il appartenait également à la partie adverse de signaler l'ensemble des éléments de la cause du requérant à l'Espagne, et notamment la présence de son frère en Belgique et la circonstance que leurs récits étaient, selon eux, liés, ce qui n'apparaît pas du dossier administratif ;

L'examen de la décision attaquée laisse apparaître que l'analyse menée par la partie adverse quant aux conditions d'accueil qui seraient celles de la partie requérante en cas de renvoi vers l'Espagne manque de tenir compte d'une série d'éléments qui ressortent des sources citées dans ladite décision ;

Ainsi, il convient de souligner les éléments suivants :

1) Type d'accueil

La partie adverse maintient que la partie requérante bénéficiera d'un accueil adéquat en cas de renvoi vers l'Espagne. Néanmoins, le rapport AIDA, cité à plusieurs reprises par la partie adverse, manque malheureusement cruellement de détails sur certains points. Ainsi, à la question qui figure page 39 : « Are there instances of asylum seekers not having access to reception accommodation because of a shortage of places? » la réponse « yes » a été cochée. Or, aucun renseignement n'est fourni par rapport à ces cas. Le rapport se contente de décrire le système d'accueil de manière générale, sans que des informations concrètes sur son fonctionnement ne soient données. Pourtant, il ressort des informations que la partie requérante avait transmises à la partie adverse qu'il existe de nombreuses carences en matière d'accueil en Espagne ;

Ainsi, les courriers du conseil de la partie requérante précisait les craintes du requérant et sa situation liée à celle de son frère en procédure au CGRA ;

Le retour vers l'Espagne pose donc un sérieux doute quant au type d'accueil dont la partie requérante pourra bénéficier (surpopulation, manque de moyens...) ;

2) Durée de l'accueil

Une lecture correcte du rapport Aida mis à jour en 2017, cité par la partie adverse ne permet pas d'en déduire la même conclusion : « There was information from the European Migration Network suggesting that the urgent procedure is applied to Syrian asylum seekers in practice. However, this is not confirmed as a systematic procedure by lawyers working with asylum seekers. » (nous soulignons)

Il n'existe aucune garantie que la partie requérante ne sera pas soumise à la procédure d'asile classique, ce qui implique une durée de traitement beaucoup plus longue ;

En fondant son raisonnement sur une conclusion incertaine, la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation ; Sur ce point, le rapport AIDA mis à jour au 2 mars 2017 (p. 17) précise : [...] Les informations qui figuraient dans le rapport AIDA mis à jour au mois d'avril 2016 étaient tout aussi alarmantes, puisqu'elles mentionnaient un "backlog of pending cases" de 16 430 demandes au 31 décembre 2015 ;

Manifestement, la demande d'asile de la partie requérante risquerait d'être traitée endéans un délai bien plus long que trois mois en cas de retour en Espagne ;

Or, ce délai a toute son importance, puisque la partie adverse reconnaît elle-même que les conditions d'accueil ne sauraient être considérées comme adéquates passé un délai de six mois ;

C'est d'ailleurs ce que précise le rapport AIDA ;

En l'occurrence, la partie requérante se trouverait donc confrontée à des conditions de vie particulièrement précaires ;

Manifestement, la partie adverse est partie d'un présupposé qui n'a pas lieu d'être, à savoir que la demande de la partie requérante serait analysée dans un délai raccourci de 3 mois ;

Or, cette erreur d'appréciation a des conséquences importantes par rapport aux conditions d'accueil concrètes qui seront celles de la partie requérante en cas de renvoi vers l'Espagne, ce de l'aveu même de la partie adverse ;

Il est inacceptable que la partie adverse se borne à invoquer un raisonnement aussi simpliste, alors même que les informations auxquelles elle se réfère démontraient toute l'ampleur des problèmes que risque de rencontrer la partie requérante en cas de retour en Espagne ;

De tels éléments auraient dû pousser la partie adverse à étudier de façon sérieuse et approfondie les risques d'une absence d'hébergement pour la partie requérante en cas de renvoi ;

La partie requérante a manqué de tenir compte des éléments qui lui étaient soumis, et s'est contentée d'un examen sommaire ;

Vu l'importance et la gravité des risques de violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme, une telle légèreté ne peut être acceptée. En effet, la partie requérante ne peut être rassurée quant à la situation qui sera la sienne en Espagne si elle sait déjà que son logement et son niveau de vie seront inadéquats dès qu'un délai de 6 mois aura été dépassé ;

Étant donné la vulnérabilité de la partie requérante, la partie adverse aurait dû, à tout le moins, s'assurer des conditions dans lesquelles elle serait accueillie ;

En outre, la partie adverse se fonde à plusieurs reprises sur l'affirmation selon laquelle les violations dénoncées dans les rapports auxquels elle s'est référée ne font pas état d'un caractère « automatique et systématique » de celles-ci ;

La motivation de l'acte attaqué n'en est que plus problématique : tout en reconnaissant l'existence de risques importants de violations de l'article 3 en cas de renvoi de la partie requérante vers l'Espagne, la partie adverse n'a pas jugé bon de ménager des garanties auprès des autorités espagnoles de ce que la partie requérante serait traitée de façon adéquate en cas de reprise ;

La partie défenderesse a motivé que « Considérant qu'il ne peut être présagé de la décision des autorités espagnoles concernant la demande d'asile de l'intéressé[e] ; qu'il n'est pas établi que l'examen de la demande d'asile de l'intéressé[e], par les autorités espagnoles, ne se fera pas avec objectivité, impartialité et compétence, comme le stipule la Directive 2013/32/UE, et que cet examen entraînerait, pour l'intéressé[e], un préjudice grave difficilement réparable [...] ».

Or et la partie adverse ne le conteste pas, pourtant, « le rapport AIDA cité à de nombreuses reprises par la partie adverse, contient des informations qui démontrent que la demande d'asile de la partie requérante ne sera vraisemblablement pas être traitée (sic) avec le même approfondissement que d'autres nationalités : « Another non-official criterion regards applications presented by Syrian nationals, who are in their vast majority granted subsidiary protection, and no case by case assessment is realised on the requirement to receive international protection. » ». Elle considère qu'« Il ressort donc de ces informations que la tendance majoritaire des autorités espagnoles est de reconnaître la protection subsidiaire aux ressortissants syriens, sans analyser plus avant si ceux-ci mériteraient de se voir reconnaître le statut de réfugié. Or, étant donné la différence importante qui existe entre ces deux statuts, il est évident que la partie requérante se verrait lésée si elle ne devait se voir reconnaître « que » la protection subsidiaire, en lieu et place du statut de réfugié auquel il prétend. En ne tenant pas compte de cette information pourtant clairement mentionnée dans la source qu'elle cite, la partie adverse a manqué de respecter les principes généraux visés au moyen ».

S'agissant de la problématique du renvoi vers Ceuta ou Melilla, la partie défenderesse a affirmé de façon péremptoire que la partie requérante ne sera pas renvoyée dans les enclaves de Ceuta et Melilla « selon les informations dont disposent les services de l'Office des étrangers – directement issues de contacts avec les autorités espagnoles compétentes » ;

Il est inacceptable pour une autorité administrative d'assurer de la sorte que la partie requérante ne sera pas transférée dans ces enclaves, sans que ne figure au dossier administratif aucun document pour alléguer cet état de fait ;

Cette question est primordiale, étant donné les violations très fréquentes des droits fondamentaux des demandeurs d'asile présents sur le territoire de ces enclaves. Le rapport AIDA (p. 39) cité par la partie adverse mentionne d'ailleurs la surpopulation hallucinante des centres de Ceuta et Melilla : ceux-ci ont dépassé plus du double de leur capacité (en ce sens : arrêt n° 133 559 prononcé le 20 novembre 2014 par le Conseil de céans) ;

La partie défenderesse a manqué à son obligation de motivation en ne fournissant pas de façon complète et détaillée les informations sur lesquelles elle s'est fondée ;

La partie requérante ne peut s'assurer que la partie adverse a procédé aux vérifications nécessaires et dispose des informations adéquates et suffisantes concernant son renvoi éventuel vers Ceuta et Melilla ;

La partie défenderesse a manqué à son obligation de motivation en ne motivant pas de manière adéquate et suffisante au préjudice tiré de la violation de l'article 3 de la CEDH, et qu'elle a violé cette dernière disposition et l'article 4 de la Charte des Droits Fondamentaux de l'Union Européenne au vu des éléments figurant dans les rapports sur lesquels elle s'est fondée ;

L'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (ci-après : CEDH), dispose que « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ». Cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants, quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (Cour EDH, M.S.S. v. Belgique et Grèce, 21 janvier 2011, § 218) ;

La Cour EDH a déjà considéré que l'expulsion par un État membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un État contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH ;

Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (voir Cour EDH, Y. v. Russie, 4 décembre 2008, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence; adde EHRM, Müslim v. Turquie, 26 avril 2005) ;

Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'étranger encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la CourEDH. À cet égard, celle-ci a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de l'intéressé dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci et des circonstances propres au cas de l'intéressé (voir Cour EDH, Y. v. Russie, 4 décembre 2008, § 78 ; Cour EDH Saadi v. Italie, 28 février 2008, §§ 128-129 ; Cour EDH, N. v. Finlande, 26 juillet 2005, § 167 et Cour EDH Vilvarajah et autres v. Royaume Uni, 30 octobre 1991, § 108 in fine). En ce qui concerne l'examen de la situation générale dans un pays, la CourEDH a souvent attaché de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales (voir par exemple : Cour EDH, M.S.S. v. Belgique et Grèce, 21 janvier 2011, §§ 347 et 348 ; Cour EDH, Moayad v. Allemagne, 20 février 2007, §§ 65-66 ; Cour EDH, Said v. PaysBas, 5 juillet 2005, § 54 ; Cour EDH, Müslim v. Turquie, 26 avril 2005, § 67 ; Cour EDH, Chahal v. Royaume-Uni, 15 novembre 1996, §§ 99-100). En même temps, la Cour EDH a considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitements en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 de la CEDH (voir : Cour EDH, Fatgan Katani et autres v. Allemagne, 31 mai 2001 ; Cour EDH, Vilvarajah et autres v. Royaume Uni, 30 octobre 1991, § 111) et que, lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques d'un requérant dans un cas d'espèce doivent être corroborées par d'autres éléments de preuve (voir : Cour EDH, Y. v. Russie, 4 décembre 2008, § 79 ; Cour EDH, Saadi v. Italie, 28 février 2008, § 131 ; Cour EDH, N. v. Finlande, 26 juillet 2005, § 167 ; Cour EDH, Mamatkulov and Askarov v. Turquie, 4 février 2005, § 73 ; Cour EDH, Müslim v. Turquie, 26 avril 2005, § 68) ;

Toutefois, il ressort de la jurisprudence de la CourEDH qu'exceptionnellement, dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la protection de l'article 3 de la CEDH entre en jeu lorsque l'intéressé démontre qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé (voir : Cour EDH, Saadi v. Italie, 28 février 2008, § 132). En pareilles circonstances, la Cour EDH n'exige pas que le requérant établisse l'existence d'autres caractéristiques particulières qui le distingueraient personnellement, si cela devait rendre illusoire la protection offerte par l'article 3 de la CEDH. Ceci sera déterminé à la lumière du récit du requérant et des informations disponibles sur le pays de destination pour ce qui est du groupe en question (voir : Cour EDH, Y. v. Russie, 4 décembre 2008, § 80 ; Cour EDH, Salah Sheekh v. Pays-Bas, 23 mai 2007, § 148 ; Cour EDH, N. v. Finlande, 26 juillet 2005, § 167) ;

En ce qui concerne l'examen des circonstances propres au cas de la partie requérante, la CourEDH a jugé que le risque invoqué présente un caractère individualisé dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable (voir Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 359 in fine) ;

En ce qui concerne tant la situation générale dans un pays que les circonstances propres au cas de la partie requérante, celle-ci doit disposer de la possibilité matérielle de faire valoir en temps utile lesdites circonstances (voir Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 366) ;

Dans ce cas, l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH doit être évaluée en fonction des circonstances dont la partie défenderesse avait ou devait avoir connaissance au moment de la décision attaquée (voir mutatis mutandis : Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 81 ; Cour EDH 20 mars 1991, Cruz Varas et autres/Suède, §§ 75-76 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 107). La partie défenderesse doit se livrer à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §§ 293 et 388) ;

En l'espèce, la décision attaquée est fondée sur l'article 51/5 de la Loi, qui autorise la partie défenderesse, saisie d'une demande d'asile, à procéder à la détermination de l'Etat responsable de son examen et, dans l'hypothèse où la Belgique n'en serait pas responsable, à saisir l'Etat responsable aux fins de prise ou de reprise en charge du demandeur d'asile dans les conditions prévues par le Règlement Dublin III ;

La fragilité et la vulnérabilité du requérant et ses craintes de retourner vivre en Espagne avaient été mentionnées dans les courriers de son conseil susmentionnés ;

Conformément aux enseignements de la CourEDH dans l'arrêt « Tarakhel c. Suisse » du 4 novembre 2014, dès lors que l'on se trouve en présence de demandeurs particulièrement vulnérables dont le système d'accueil des demandeurs d'asile ne présente pas, en tant que tel, de défaillances systémiques, mais dont le transfert est projeté vers un pays dont certaines failles dans la prise en charge des demandeurs d'asile ont été constatées, il appartenait à la partie défenderesse de faire preuve de prudence et de s'entourer de garanties individuelles quant à la prise en charge de la partie requérante et de ses enfants avant de prendre sa décision ;

En l'espèce, les autorités espagnoles n'ont pas confirmé accepter de reprendre en charge la partie requérante,, ce qui pose d'autant plus de problèmes quant aux garanties relatives à son accueil et au traitement de sa demande d'asile ;

Le dossier administratif ne révèle pas d'échange de communication entre les deux pays concernant, outre le transfert lui-même, les conditions effectives d'accueil qui lui seront appliquées ni, a fortiori, que quelque assurance ait été donnée par les autorités espagnoles quant à une prise en charge adaptée à son profil de personne vulnérable ;

En conséquence, au vu de la vulnérabilité non contestée de la partie requérante et de la teneur de la décision attaquée, laquelle renvoie de manière générale à des informations desquelles le Conseil ne peut, in specie, tirer d'information pertinente concernant les modalités d'accueil de la partie requérante, il résulte de ce qui précède que la partie défenderesse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH ;

Enfin, les sources avancées par la partie adverse sont contraires aux sources publiquement disponibles;

le rapport ECRI récent de décembre 2017 publié le 27.02.18 dénonce les manquements de l'Espagne et énonce des recommandations lesquelles constituent la preuve de l'existence de manquements graves....

L'emplacement des recommandations dans le texte du rapport est indiqué entre parenthèses.

1. (§ 10) L'ECRI recommande aux autorités espagnoles d'aligner leurs droit pénal sur la Recommandation de politique générale n° 7 comme indiqué dans les paragraphes précédents, et en particulier : (i) d'inclure les motifs de la couleur, la langue, la nationalité et l'identité de genre dans l'ensemble des dispositions concernées et d'ériger en infraction pénale (ii) le soutien aux groupes qui promeuvent le racisme ainsi que (iii) la discrimination raciale dans l'exercice d'une fonction publique ou d'une profession.

2. (§ 22) L'ECRI recommande à nouveau vivement aux autorités espagnoles d'adopter sans tarder une législation complète de lutte contre la discrimination, conformément aux critères énoncés aux § 4 à 17 de sa Recommandation de politique générale n° 7.

3. (§ 27) L'ECRI recommande à nouveau aux autorités de prendre d'urgence des mesures pour créer un organisme indépendant de promotion de l'égalité, ou pour faire en sorte que le Conseil pour l'élimination de la discrimination raciale et ethnique soit pleinement indépendant et doté des compétences et pouvoirs énoncés dans les Recommandations de politique générale n° 2 et 7 de l'ECRI.

4. (§ 42) L'ECRI recommande aux autorités d'actualiser et d'étendre leur stratégie contre le racisme sur la base de l'évaluation faite en 2014 et 2015. Elles devraient y inclure des indicateurs et des cibles pour les objectifs et activités prévus, développer son financement et sa mise en oeuvre en vue de mener un travail de sensibilisation et de prévention sur le racisme et le discours de haine, et suivre son impact (§§ 3 à 4 de la Recommandation de politique générale n° 15 de l'ECRI).

5. (§ 46) L'ECRI recommande aux autorités espagnoles, sans empiéter sur l'indépendance des médias, de mener un travail d'information sur l'existence, dans le secteur des médias, de codes de déontologie et d'organismes de régulation et d'autorégulation également compétents pour traiter les cas de discours de haine. Elles devraient par ailleurs engager des études, des formations et une réflexion chez les professionnels des médias sur les moyens d'éviter le discours de haine dans les médias et de renforcer leur autorégulation.

6. (§ 50) L'ECRI recommande aux forces de l'ordre espagnoles de poursuivre et d'intensifier leurs activités en vue de créer et de gérer un système d'enregistrement et de suivi des incidents racistes, homo- et transphobes, ainsi que de la mesure dans laquelle ces incidents sont effectivement portés devant les tribunaux et finalement qualifiés d'infractions racistes, homophobes et transphobes et sanctionnés comme tels.

7. (§ 53) L'ECRI recommande aux services de police et aux procureurs spécialisés dans les crimes de haine d'établir, de renforcer et d'institutionnaliser au niveau local, régional et national des mécanismes permettant un dialogue et une coopération réguliers et durables avec les groupes vulnérables qui sont la cible de propos haineux et les organisations de la société civile qui travaillent avec eux.
8. (§ 55) L'ECRI recommande aux autorités espagnoles de faire usage de leurs pouvoirs réglementaires à l'égard des fournisseurs de services Internet et de médias sociaux, de renforcer la protection de droit civil et administratif contre le discours de haine en ligne et de continuer à mettre l'accent sur les enquêtes pénales pour discours de haine en ligne.
9. (§ 70) L'ECRI recommande aux autorités espagnoles de mettre en place un système cohérent d'indicateurs d'intégration pour évaluer et améliorer les conditions de vie des migrants dans des domaines essentiels comme l'éducation, l'emploi, la santé et le logement, ainsi que l'impact de leurs politiques, objectifs et activités en matière d'intégration.
10. (§ 74) L'ECRI recommande aux autorités espagnoles de mettre en place un système cohérent d'objectifs et d'activités pour aider les enfants issus de la migration à terminer leur scolarité obligatoire avec succès. Ces objectifs et activités devraient être accompagnés d'indicateurs, de valeurs de référence et de cibles pour mesurer les progrès réalisés dans ce domaine.
11. (§ 77) L'ECRI recommande aux autorités espagnoles de recenser les groupes de migrants qui rencontrent le plus de difficultés sur le marché du travail et d'établir un ensemble cohérent d'objectifs et de mesures pour améliorer leur taux d'emploi et leurs conditions de travail, en accompagnant chaque objectif et chaque mesure d'indicateurs, de données de référence et de valeurs cibles.
12. (§ 80) L'ECRI recommande aux autorités espagnoles d'évaluer de manière précise l'impact de la réforme de la santé et d'y apporter dans les meilleurs délais les modifications nécessaires pour assurer le respect du droit à la santé de tous les migrants.
13. (§ 83) L'ECRI recommande aux autorités espagnoles de mettre à jour et de regrouper leurs différentes politiques d'intégration en une stratégie et un plan d'action cohérents.
14. (§ 89) L'ECRI recommande à nouveau vivement aux autorités espagnoles d'élaborer et de mettre en oeuvre un ensemble de mesures pour augmenter rapidement le pourcentage d'enfants roms terminant leur scolarité obligatoire.
15. (§ 91) L'ECRI recommande aux autorités centrales, régionales et locales de l'Espagne de renforcer la société civile et les institutions roms et de les impliquer dans le développement, la mise en oeuvre et l'évaluation des stratégies, plans d'action et activités relatifs aux Roms.
16. (§ 99) L'ECRI recommande aux autorités espagnoles d'adopter une nouvelle législation sur les modifications de nom et la reconnaissance du genre des personnes transgenres, en s'inspirant des recommandations internationales et notamment de la Résolution 2048 (2015) de l'Assemblée parlementaire du Conseil de l'Europe.
17. (§ 104) L'ECRI recommande aux autorités espagnoles de mettre en oeuvre des mesures pour promouvoir la compréhension et le respect des personnes LGBT, notamment dans les établissements scolaires. Les autorités devraient également fournir à tous les élèves et étudiants l'information, la protection et le soutien dont ils ont besoin pour pouvoir vivre en accord avec leur orientation sexuelle et leur identité de genre.

Que la présence de haine raciale, de racisme et xénophobie, dont la partie requérante s'est plainte est également relayée par les informations ci -après, largement plus récentes et actuelles que celles de la partie adverse.

Racism Is Far From Being a Thing of the Past in Spain

April 13, 2016 • by Rights International Spain

A review of racial discrimination will take place this month by the UN. Rights International Spain has submitted a report highlighting principle concerns in this area.

Rights International Spain has submitted a shadow report to be considered by the Committee for the Elimination of Racial Discrimination in the context of its upcoming review of Spain on April 26 and 27.

Despite opinions to the contrary, racism is far from being a thing of the past in Spain. Below we summarize some principle concerns.

In Spain, there is no equality and non-discrimination law

A bill was proposed in Congress in 2011 for a law of equality and non-discrimination. Had it passed, it would have been a great step forward in combatting discrimination, as it would have forced our legal system to uphold Spain's international obligations in this regard. However, the bill was paralyzed throughout the legislature, in which the governing party held an absolute majority, leaving victims of racism and xenophobia unprotected.

No effective independent mechanism exists to combat discrimination

In Spain there is a Council for the Elimination of Racial and Ethnic Discrimination. However, this entity is not effective in the struggle against racism, as it is not independent and does not have the power to file complaints or to litigate.

Spain lacks a unified policy to combat racism

The government has not approved any comprehensive and united policy against racism. Without political will, it is impossible to eradicate racism.

No mechanism to collect required data

Without disaggregated data on the ethnic composition of the population and on discriminatory behaviors, it is impossible to correctly design effective policies against racism. The authorities claim that collecting such data would be a violation of laws that protect the privacy of personal data.

However, the EU itself (whence come these data protection laws) has repeatedly stated that these laws do not impede states from collecting data on the ethnic composition of the population as long as data collection is anonymous and respects a series of privacy safeguards.

Police lack training in confronting racism

The training in human rights (including anti-discrimination) that members of the police receive is extremely poor. Few teaching hours are dedicated to these issues, and they are taught only in theory; police receive little or no training on how to respect human rights and combat discrimination in practice.

Ethnic profiling

In Spain, if you are not white or "Caucasian," it is much more likely that you will be stopped by the police, even if you have done nothing wrong at all. Despite the repeated denunciation of unjustified use of ethnic profiling by the police, and the fact that Spanish, European and international human rights institutions have appealed to Spain to take measures to eliminate this kind of stops, there has been no response from the authorities.

These stops, which are illegal and work to stigmatize part of the population, have also been demonstrated to be ineffective in crime prevention.

Mass deportations of migrants and refugees are carried out

Spain carries out mass deportations, thus violating the human rights (such as the right to legal counsel and to asylum procedures) of migrant and refugee persons who enter through the borders at Ceuta and Melilla.

When these practices were first reported in the media, the government—far from taking effective measures to guarantee the application of international law and Spanish migration law—passed an amendment to 'legalize' (even though what is illegal cannot easily be legalized) these mass deportations, referred to as "hot deportations."

Stigmatized and discriminated Arab population

Some of the measures that the government has adopted recently in order to fight "jihadist" terrorism, such as the National Strategic Plan Against Violent Radicalization, may in practice serve to stigmatize Arab and Muslim communities through the use of racial, ethnic or religious profiling.

In addition to threatening the human rights of these groups, these practices have proven ineffective in the struggle against terrorism.

Crimes go unreported for fear of being deported

When a person whose administrative status is irregular suffers a crime and reports it to the police, the police may file an administrative action against that person for undocumented residence. For this reason many undocumented migrants do not report crimes for fear of reprisals, even when they have suffered racist crimes. This means the aggressors enjoy impunity and the victims have no access to reparations.

Many are deprived of liberty

Migrants with irregular residency status may be held in Foreigner Internment Centers without having committed any crime. This is a discriminatory policy which should be abolished as a violation of human rights.

Roma segregation in schools

Reports show that there are some schools in which practically the entire student body (or at least a percentage much higher than in the population of the municipality in which the school is located) is of Roma or migrant origin.

<https://www.liberties.eu/en/news/racism-not-overcome-spain/7866>

DISCRIMINATION

Racism in Spain's rental market: "They asked me what color my parents were"

Experiment reveals that finding a place to rent in Spain is harder if you are not white, with some ads advertising properties "only for Spaniards"

Otros

6

Conéctate

Enviar por correo

Imprimir

PABLO CANTÓ

5 OCT 2018 - 11:53 CEST

Three victims of racist realtors in Spain.

Three people aged around 30, each with a stable job, walk into several real estate agencies. One of them is shown many apartments and is offered the chance to get in touch with one of the owners. The other two are shown only a few places and told that "things are very bad" in the market right now.

The difference between them is this: the one who is shown dozens of places is white, and other two are not.

This type of discrimination is linked to prevailing prejudices that we are not going to pay

VLADIMIR PASPUEL, ECUADORIAN-SPANISH RUMIÑAHUI ASSOCIATION

This experiment, conducted by the anti-racism organization SOS Racismo, has been repeated multiple times and the results are nearly always the same.

The idea behind the test was to expose a "very hidden form of discrimination," Mikel Mazkarian, secretary general of SOS Racismo, told Verne.

"If a person goes to a real estate agent and is told there is nothing to rent, their only option is to believe it. The only way of proving that racism exists is, by contrast, putting various people in the same situation," he explains.

In the most recent experiment, published in 2016, the organization made 462 calls to 250 real estate agencies in seven regions as well as personal visits to 20 agencies in Madrid, Barcelona, San Sebastián and Vitoria. According to the findings, 70% of people who were not offered a single option were foreign-born, and those from Sub-Saharan Africa were the worst received.

A new bubble

The cost of rent in Spain continues to rise thanks to extremely high demand, especially in cities where the boom in tourist apartments has reduced the number of rental properties. Finding a place to rent is hard for everyone, but it is even harder for people who face yet another barrier: racism.

"This type of discrimination has existed for a long time and it is linked to prevailing prejudices that we are not going to pay, that we are noisy," says Vladimir Paspuel from the Ecuadorian-Spanish Rumiñahui Association. "The situation today, where it is increasingly difficult for everyone to rent, has made this problem more evident."

Immigrants are also over-represented in the rental market given that it "tends to be harder for them to buy a home," explains Mazkarian.

In September and in early October, ads appeared on the property website Idealista announcing apartments "only for Spaniards." Idealista told Verne it tries to eliminate all "homophobic, sexist or xenophobic comments" that appear on the page but that it can't stop users from republishing the ads.

https://elpais.com/elpais/2018/10/04/inenglish/1538650838_580821.html

'IT'S ABOUT RACISM' - SPAIN'S STREET VENDORS CAUGHT UP IN IMMIGRATION ROW

Migrants say unfair laws mean many resort to selling pirated goods to tourists to survive

Stephen Burgenin Barcelona

Tue 14 Aug 2018 14.05 BST Last modified on Mon 20 Aug 2018 10.17 BST

This article is over 6 months old

Shares

636

Tourists look at the wares of the manteros in Barcelona, Spain. Photograph: Alamy Stock Photo

Street vendors in major Spanish cities have found themselves at the centre of an immigration row as rightwing political parties try to reverse their poll slump.

The Popular party and the Citizens party – flailing since Pedro Sánchez's socialist party came to power in June – have followed their attacks on migrant ships by targeting street vendors, the majority of whom are undocumented immigrants from west Africa.

The vendors, known as manteros because they sell their wares from blankets (mantas) spread out on the pavement, sell pirated designer goods imported from China: mostly handbags, sunglasses and sports shoes.

Speaking in Algeciras in southern Spain on Monday, Ignacio Cosidó, the Popular party's spokesman, sought to link manteros with crime in Barcelona.

"Crime in Barcelona is up 20% in a year," he said. "I'm not saying this is the only reason but to ensure our coexistence and security we need to have secure borders."

'Tourists go home, refugees welcome': why Barcelona chose migrants over visitors

Read more

His words echo those of Albert Rivera, leader of the centre-right Citizens party, who said last week: "It's time to bring order to the streets, order and security. We will fight the mafias and make sure the law is obeyed."

The number of manteros is thought to have increased in recent years. There are between 1,000 to 2,000 in Barcelona, with as many as 500 operating in Madrid, as well as in coastal resorts.

Last week a fight broke out between manteros and tourists in central Barcelona, although there were conflicting accounts about who started it.

Last year there was rioting in the Lavapiés district of Madrid after a street vendor named Mame Mbayi died from a heart attack after allegedly being chased by police.

The biggest concentration of manteros is in Barcelona, where during the summer months they flock to the beachfront district of La Barceloneta as well as the central Plaça de Catalunya.

Spain's foreign minister scorns mass immigration claim

Read more

Laia Ortiz, Barcelona's acting mayor, said the issue was complex, both legally and socially, but that the main issue was the manteros' occupation of public space.

Legitimate businesses complain of unfair competition and Ortiz said that in the past year more than 1 million pirated artefacts had been confiscated, although the manteros insist the market for their fake Michael Kors handbags and Ray-Ban sunglasses is not the same as those who buy the real thing.

"We can't separate the phenomenon of street vendors from tourism because tourists are their target market," Ortiz told the Guardian. "We are trying to address this in two ways. Firstly, there can be no impunity and we have to free up public space but at the same time we have set up cooperatives and are helping these people to integrate."

Lamine Sarr, spokesman for the Manteros Union, who is from Senegal and has lived in Barcelona for 10 years, denies that it's about public space.

FacebookTwitterPinterest

Barcelona at night. The city has the biggest concentration of manteros in Spain. Photograph: MartiGarcia/Getty Images/iStockphoto

"If you go to La Rambla or Sagrada Família, the public space is occupied by tourists. But when the space is occupied by poor black people, everyone complains. It's about racism – that's all there is to it.

Advertisement

"The solution is to create jobs and to fight against the immigration law," he said. "The people who work in the street don't want to be there but it's a question of survival."

The irony is that, while Spaniards are rightly proud of their humanity in opening their ports to refugees, under the current immigration law most of the new arrivals will not be allowed to work legally and many will end up as manteros.

Immigrants from outside the EU must have a work contract if they are to enter the country legally. If they find work after they arrive, they have to return to their country of origin to obtain the necessary paperwork. In the case of most of Spain's undocumented migrants, who have come ashore in rubber dinghies, often fleeing war and persecution, this is clearly impossible.

In the absence of a government amnesty, they are condemned to live forever on the margins, looking over their shoulders for the police who, overwhelmed by the scale of the problem, tend to vacillate between harassment and indifference.

"This is the big contradiction within Spanish law," said Ortiz. "We can't welcome these people then deny them the right to work. We need to address this from a human rights perspective, starting at the European level, because otherwise it's hypocrisy to reduce it to a conflict over public space when it's really much more complex."

Meanwhile, in the past 24 hours 525 migrants have been either rescued or come ashore in southern Spain, including a child attempting to paddle across the Strait of Gibraltar on a lilo.

In due course, many of these people will become street vendors, scratching a living selling pirated copies of luxury goods to tourists.

<https://www.theguardian.com/world/2018/aug/14/spains-street-vendors-at-centre-of-immigration-row>

Ces informations rejoignent les plaintes de la partie requérante et ses craintes de n'avoir pas en Espagne de conditions de vie en conformité avec la dignité humaine et lui permettant de procéder à sa demande d'asile au fond dans des conditions ne mettant pas en péril cette demande d'asile, en partie pour ces raisons.... Comment déjà faire confiance aux autorités et parler en confiance des problèmes au pays d'origine, si la défiance est de mise en raison du racisme et de l'hostilité ?"

3.2.1. De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen (moet) bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar de verzoeker in de aanhef van het enig middel de schending aanvoert van de artikelen 6, 10, 11 en 16 van de Dublin-III-Verordening aanvoert, stelt de Raad vast dat hij nalaat om concreet uiteen te zetten hoe de bestreden beslissing deze artikelen zou schenden.

De verzoeker verzuimt eveneens om op duidelijke wijze te omschrijven hoe de bestreden beslissing het proportionaliteitsbeginsel zou schenden. De verzoeker geeft wel te kennen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceren dat de uitdrukkelijke motieven proportioneel moeten zijn aan het belang van de beslissing, doch hiermee wordt nog niet uiteengezet op welke wijze het proportionaliteitsbeginsel, los van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, zou zijn geschonden.

Het enig middel is op dit punt niet ontvankelijk.

3.2.2. In een eerste grief brengt de verzoeker een uitvoerige, doch rechtstheoretische uiteenzetting naar voor omtrent de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest en het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht. De verzoeker licht hieromtrent concreet toe dat de verweerder geen rekening heeft gehouden met de tweede fax van zijn raadsman waarin wordt meegedeeld dat de verzoeker in België een privéleven heeft opgebouwd met zijn broer.

Ter terechtzitting geconfronteerd met het gegeven dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat er een dergelijke fax werd gestuurd, terwijl in tegendeel blijkt dat de verzoeker heeft verklaard geen familieleden te hebben in België en dat zijn broers en zussen allemaal in Turkije dan wel in Palestina verblijven, stelt de raadsvrouw van de verzoeker dat deze grief berust op een materiële vergissing. De raadsvrouw erkent dat de verzoeker geen broer heeft die in België verblijft en doet uitdrukkelijk afstand van de grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest.

Bijgevolg is ook de in het kader van diezelfde eerste grief aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, niet ernstig.

3.2.3. In een tweede en een derde grief verwijst de verzoeker naar artikel 4 en artikel 5, lid 1 en lid 6, van de Dublin-III-verordening.

De artikelen 4 en 5 van de Dublin-III-verordening luiden als volgt:

“Artikel 4 Recht op informatie

1. Zodra een verzoek om internationale bescherming in een lidstaat is ingediend in de zin van artikel 20, lid 2, stellen de bevoegde autoriteiten van die lidstaat de verzoeker in kennis van de toepassing van deze verordening, en met name van:

a) de doelstellingen van deze verordening en de gevolgen van het indienen van een ander verzoek in een andere lidstaat, alsmede de gevolgen van het zich verplaatsen van een lidstaat naar een andere lidstaat zolang de verantwoordelijke lidstaat op grond van deze verordening nog niet bepaald is en zolang het verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is;

b) de criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, de rangorde volgens welke zij van toepassing zijn in de verschillende fasen van de procedure en hun verwachte duur, met vermelding van het feit dat een verzoek om internationale bescherming dat in een bepaalde lidstaat wordt ingediend, ertoe kan leiden dat die lidstaat op grond van deze verordening verantwoordelijk wordt voor de behandeling ervan, ook al volgt die verantwoordelijkheid niet uit de criteria voor de toekenning van verantwoordelijkheid;

c) het persoonlijk onderhoud overeenkomstig artikel 5 en de mogelijkheid om informatie over de aanwezigheid van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties in de lidstaten te verstrekken, met inbegrip van de wijze waarop de verzoeker die informatie kan verstrekken;

d) de mogelijkheid om een overdrachtsbesluit aan te vechten en, in voorkomend geval, om te verzoeken om de opschorting van de overdracht;

e) het feit dat de bevoegde autoriteiten van lidstaten gegevens over hem kunnen uitwisselen, uitsluitend om hun verplichtingen die uit deze verordening voortvloeien, na te komen;

f) het recht op toegang tot de hem betreffende gegevens en het recht te verzoeken om hem betreffende onjuiste gegevens recht te laten zetten of hem betreffende onrechtmatig verwerkte gegevens te laten verwijderen, alsmede de procedures om die rechten te doen gelden, met inbegrip van de contactgegevens van de in artikel 35 bedoelde autoriteiten en van de nationale gegevensbeschermingsautoriteiten die bevoegd zijn kennis te nemen van verzoeken betreffende de bescherming van persoonsgegevens.

2. De in lid 1 bedoelde informatie wordt schriftelijk verstrekt, in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat. De lidstaten maken gebruik van de overeenkomstig lid 3 voor dat doel opgestelde gemeenschappelijke brochure. Indien dit nodig is om de verzoeker de informatie te doen begrijpen, wordt de informatie ook mondeling verstrekt, bijvoorbeeld in samenhang met het in artikel 5 bedoelde persoonlijk onderhoud.

De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen een gemeenschappelijke brochure op, alsmede een specifieke brochure voor niet-begeleide minderjarigen, waarin ten minste de in lid 1 van dit artikel bedoelde informatie wordt opgenomen. De gemeenschappelijke brochure bevat tevens informatie over de toepassing van Verordening (EU) nr. 603/2013 en met name over het doeleinde waarvoor de gegevens van een verzoeker in Eurodac kunnen worden verwerkt. De gemeenschappelijke brochure wordt zodanig opgesteld dat de lidstaten deze kunnen aanvullen met informatie die eigen is aan de lidstaat in kwestie. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, van deze verordening bedoelde onderzoeksprocedure.

Artikel 5 Persoonlijk onderhoud

1. Om de verantwoordelijke lidstaat gemakkelijker te kunnen bepalen, voert de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast een persoonlijk onderhoud met de verzoeker. Het onderhoud biedt de verzoeker tevens de mogelijkheid de overeenkomstig artikel 4 aan hem verstrekte informatie juist te begrijpen.

2. Het persoonlijk onderhoud kan achterwege blijven indien de verzoeker:

a) is ondergedoken, of

b) na de in artikel 4 bedoelde informatie te hebben ontvangen, reeds op andere wijze de informatie heeft verstrekt die relevant is voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat. Lidstaten die het onderhoud achterwege laten, bieden de verzoeker de gelegenheid om alle verdere informatie te verstrekken die relevant is om op correcte wijze de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.

3. Het persoonlijk onderhoud vindt tijdig plaats en in elk geval voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.

4. Het persoonlijk onderhoud wordt gevoerd in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat en waarin hij kan communiceren. Zo nodig stelt de lidstaat een tolk aan die kan zorgen voor een goede communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijk onderhoud voert.

5. Het persoonlijk onderhoud vindt plaats in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding is gewaarborgd. Het wordt gevoerd door een krachtens nationaal recht gekwalificeerde persoon.

6. De lidstaat die het persoonlijk onderhoud voert, stelt een schriftelijke samenvatting op met ten minste de belangrijkste informatie die de verzoeker tijdens het onderhoud heeft verstrekt. Die samenvatting kan de vorm van een verslag of een standaardformulier aannemen. De lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeker en/of de juridisch adviseur of andere raadsman die de verzoeker vertegenwoordigt, tijdig toegang tot de samenvatting heeft."

Waar de verzoeker stelt dat hij niet correct werd geïnformeerd omtrent de Dublinprocedure en meer bepaald omtrent de verschillende fasen van de procedure en hun verwachte duur (cf. artikel 4 van de Dublin-III-verordening), merkt de Raad op dat vooreerst op dat artikel 4 van de Dublin-III-verordening niet voorziet dat er informatie moet worden verstrekt omtrent de verschillende fasen van de procedure en hun duur, maar wel omtrent "de criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat" en "de rangorde volgens welke zij van toepassing zijn" in de verschillende fasen van de procedure en hun verwachte duur, "met vermelding van het feit dat een verzoek om internationale bescherming dat in een bepaalde lidstaat wordt ingediend, ertoe kan leiden dat die lidstaat op grond van deze verordening

verantwoordelijk wordt voor de behandeling ervan, ook al volgt die verantwoordelijkheid niet uit de criteria voor de toekenning van verantwoordelijkheid”.

In verband met de aangevoerde schending van artikel 4 van de Dublin-III-Verordening gaat de verzoeker er bovendien aan voorbij dat uit het administratief dossier blijkt dat hij reeds op 9 november 2018 tijdens een persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (cf. artikel 5 van de Dublin-III-verordening) werd geïnformeerd dat Spanje volgens de criteria van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat is voor het door hem ingediende verzoek om internationale bescherming. Tijdens dit persoonlijk onderhoud werd de verzoeker bijgestaan door een tolk en in het administratief dossier bevindt zich het schriftelijk verslag van dit persoonlijk onderzoek (dit is het Dublingehoor). Uit dit verslag blijkt dat de verzoeker wel degelijk de kans heeft gekregen om elementen aan te voeren betreffende zijn familiale situatie in België en zijn gezondheidssituatie, en dat hij tevens in de mogelijkheid werd gesteld om zijn reisweg toe te lichten en om zijn bezwaren kenbaar te maken tegen de overdracht naar Spanje. Tijdens het Dublinverhoor werd tevens aan de verzoeker gevraagd vanwege welke specifieke redenen hij besloot asiel aan te vragen in België en of hij met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling redenen had om zich te verzetten tegen een overdracht naar Spanje in het kader van de Dublin-III-Verordening.

De verzoeker maakt thans geenszins concreet aannemelijk dat hij niet op voldoende wijze de mogelijkheid heeft gekregen om zijn bezwaren kenbaar te maken of dat hij niet de kans kreeg om informatie te verschaffen aangaande zijn persoonlijke situatie in het licht van de toepassing van de criteria van de Dublin-III-Verordening.

De Raad wijst tevens op het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 en dat garanties inhoudt voor vreemdelingen die een asielaanvraag indienen. Uit artikel 2 van het bovenvermeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 blijkt dat aan elke asielzoeker een algemene informatiebrochure, opgesteld in een taal waarvan hij redelijkerwijze kan worden geacht deze te begrijpen, ter beschikking gesteld wordt op het moment waarop hij een asielaanvraag indient overeenkomstig de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51 van de vreemdelingenwet. Uit artikel 3 van voormeld koninklijk besluit blijkt dat deze algemene informatiebrochure minstens inlichtingen bevat over de volgende onderwerpen:

1° het verloop van de asielprocedure;

2° de toepassing van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend en de gevolgen die daaruit kunnen voortvloeien met inbegrip van de beroepsmogelijkheden.

De Raad gaat ervan uit dat de verzoeker een dergelijke brochure ontvangen heeft, net als elke andere verzoeker om internationale bescherming. Het administratief dossier bevat in elk geval geen aanwijzingen dat dit niet zou gebeurd zijn en de verzoeker verstrekt in zijn verzoekschrift evenmin dergelijke aanwijzingen.

Waar de verzoeker stelt dat hij niet op de hoogte werd gebracht van de datum van het terugnameverzoek noch van de datum van het (impliciet) akkoord van de Spaanse autoriteiten, merkt de Raad op dat de verzoeker deze data kan lezen in de bestreden akte. Hij werd dan ook genoegzaam in kennis gesteld van de nodige feitelijke gegevens teneinde na te gaan of de verweerder *in casu* de termijnen van de Dublin III-verordening en de rangorde van de daarin vermelde criteria heeft gerespecteerd. Aangezien de verzoeker in zijn verzoekschrift geenszins aanvoert dat de termijnen of de criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat niet zouden zijn gerespecteerd, valt niet in te zien welk belang de verzoeker heeft bij zijn kritiek dat hij voorafgaand aan de bestreden beslissing niet in kennis werd gesteld van de date van het terugname verzoek en het (impliciete) akkoord van de Spaanse autoriteiten.

Een schending van artikel 4 van de Dublin-III-Verordening kan niet worden aangenomen.

De verzoeker beroept zich verder tevens op een schending van artikel 5 van de Dublin-III-Verordening. In dit kader verwijst hij tevens naar het recht op een doeltreffende voorziening in rechte, zoals verankerd

in artikel 47 van het Handvest, alsook naar de Unierechtelijk beginselen van de rechten van de verdediging en het hoorrecht.

De Raad bevestigt dat *in casu* artikel 47 van het Handvest van toepassing is. Met de bestreden beslissing wordt immers uitvoering gegeven aan het Unierecht, *in casu* de Dublin-III-Verordening, zodat de voorliggende betwisting valt onder het toepassingsgebied van het Handvest (cf. artikel 51, lid 1, van het Handvest).

Verzoekers betoog mist echter feitelijke grondslag waar hij verwijst naar een vraag van 8 maart 2019 om een kopie van het Dublingehoor. Uit het bij het verzoekschrift gevoegde stuk blijkt dat verzoekers raadsman op 20 maart 2019 aan de Dienst Vreemdelingenzaken een mail heeft gestuurd met de vraag om een kopie van zijn dossier te verkrijgen en vooral van de Dublindocumenten. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt gaat het niet om een vraag van 8 maart 2019 en bovendien blijkt hieruit evenmin, zoals de verzoeker verderop in zijn uiteenzetting voorhoudt, dat er uitdrukkelijk en precies werd gevraagd om een kopie van het persoonlijk onderhoud van de verzoeker (cf. artikel 5, lid 1, van de Dublin-III-Verordening). Verzoekers raadsman heeft zich beperkt tot een meer algemene vraag naar kopieën van het dossier en van de Dublindocumenten.

Hoewel de raadsman van de verzoeker bij het stellen van deze vraag de nadruk legt op het gegeven dat hij deze kopieën dringend nodig heeft aangezien de beroepstermijn voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vervalt op 21 maart 2019, stelt de Raad samen met de verzoeker vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken hierop louter te kennen heeft gegeven dat zij, conform de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, binnen de 30 dagen zullen antwoorden op dit verzoek. Uit de voorliggende stukken blijkt niet dat de raadsman van de verzoeker voorafgaand aan het instellen van de vordering enige kopie zou hebben gekregen van zijn dossier.

Bij de kritiek van de verzoeker dienen evenwel enkele kantmeldingen te worden gemaakt. Zo moet worden vastgesteld dat de verzoeker op 11 maart 2019 in kennis werd gesteld van de thans bestreden beslissing. Gelet op vermelding van de beroepsmogelijkheden en modaliteiten in de akte van kennisgeving, wist de verzoeker op dat moment dan ook reeds dat een vordering tot schorsing moest worden ingediend binnen de tien dagen. Niettemin blijven de verzoeker en zijn raadsman vervolgens negen van deze tien dagen stilzitten en wordt slechts op de negende dag, om 14u47, een vraag tot afschrift van het dossier gericht aan het bevoegde bestuur. Dat de kopieën van het dossier niet de volgende dag reeds aan de raadsman van de verzoeker werden overgemaakt, is dan ook in grote mate te wijten aan het nogal ontijdige handelen van de verzoeker en zijn raadsman. Deze raadsman diende zelf diligenter te reageren om er zich van te verzekeren dat hij tijdig inzage kreeg in of een afschrift kreeg van het dossier.

Bovendien moet worden gewezen op de bepalingen van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Inzake de passieve openbaarheid van bestuur voorziet deze wet in de eerste plaats in de mogelijkheid om elk bestuursdocument ter plaatse in te zien. Een dergelijke inzage ter plekke, is voldoende in het licht van artikel 5, lid 6, van de Dublin-III-Verordening, dat niet in de verplichting voorziet om een kopie van de samenvatting van het persoonlijk onderhoud af te geven aan de verzoeker of diens raadsman, maar dat enkel bepaalt dat ervoor moet worden gezorgd dat de verzoeker en/of de juridisch adviseur of andere raadsman die de verzoeker vertegenwoordigt, *“tijdig toegang tot de samenvatting heeft.”*

Uit de voorliggende gegevens blijkt niet en de verzoeker toont niet aan dat hij of zijn raadsman niet in de mogelijkheid werden gesteld om tijdig toegang te hebben tot de samenvatting van het persoonlijk onderzoek. In tegendeel bevat het administratief dossier een uitgebreide samenvatting, in de vorm van een gestructureerd gehoorverslag van 9 november 2018, van het persoonlijk onderhoud van de verzoeker. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt tevens dat de verzoeker dit verslag voor ontvangst heeft getekend. Hieruit alleen reeds blijkt dat de verzoeker toegang heeft gekregen tot de schriftelijke samenvatting van zijn persoonlijk onderhoud. Verder blijkt uit het schrijven van verzoekers raadsman van 5 december 2018, waarvan zich eveneens een afschrift in het administratief dossier bevindt, dat deze raadsman op dat moment reeds vermoedde dat de verzoeker zou worden overgedragen aan Spanje in het kader van de Dublin-III-Verordening. Daar waar verzoekers raadsman in zijn faxbericht van 5 december 2018 op uitgebreide wijze toelicht waarom een overdracht aan Spanje in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM, valt niet in te zien waarom deze raadsman toen niet reeds de gelegenheid zou hebben gehad om toegang te vragen tot het schriftelijk verslag van het persoonlijk onderhoud van de verzoeker. Dat verzoekers toenmalige raadsman dit toen niet nuttig heeft geacht,

betekent dan ook niet dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om toegang te hebben tot de schriftelijke weerslag van verzoekers Dublingehoor.

Daarnaast moet er tevens op worden gewezen dat de raadvrouw die voor de verzoeker verschijnt voorafgaand aan de terechtzitting ruimschoots de gelegenheid werd geboden om inzage te nemen in het administratief dossier, dat dus ook het verslag van het Dublingehoor van 9 november 2018 bevat. Ter terechtzitting geeft deze raadvrouw aan dat zij het dossier helemaal heeft kunnen doornemen doch dat zij geen nieuwe elementen heeft ontwaard die bijkomend in het verzoekschrift hadden kunnen worden naar voor gebracht indien zij reeds eerder gekend waren. Aangezien de raadvrouw van de verzoeker bevestigt dat de inzage in het administratief dossier geen bijkomende informatie heeft opgeleverd die dienstig in het kader van de onderhavige vordering naar voor gebracht had kunnen worden, kan niet worden ingezien welk concreet belang de verzoeker heeft bij de kritiek dat er niet tijdig een kopie van het Dublingehoor zou zijn opgestuurd. Nog los van de vraag of het daadwerkelijk om een tekortkoming van het bestuur zou gaan, hetgeen *in casu* niet blijkt (zie *supra*), moet derhalve worden vastgesteld dat de verzoeker in dit concreet geval niet in zijn belangen werd geschaad en dat de verzoeker erin is geslaagd om zijn rechtsmiddel tegen de thans bestreden beslissing op nuttige wijze aan te wenden.

De Raad wijst er voorts op dat artikel 5 van de Dublin-III-Verordening niet voorziet dat de verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de bijstand van een raadsman moet kunnen genieten. Uit hetgeen voorafgaat blijkt bovendien dat verzoekers raadsman zijn juridische en feitelijke bemerkingen omtrent de overdracht naar Spanje naar voor heeft kunnen brengen vooraleer de thans bestreden beslissing werd getroffen. Verzoekers raadsman heeft ter zake een uitvoerige uiteenzetting naar voor gebracht in een faxbericht van 5 december 2018 en uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde deze bemerkingen in rekening heeft genomen.

Een schending van 5 van de Dublin-III-Verordening of van artikel 47 van het Handvest is derhalve niet aangetoond. De verzoeker kan zich in dit kader evenmin dienstig beroepen op een schending van het Europeesrechtelijk beginsel van de rechten van de verdediging, met inbegrip van het hoorrecht.

Waar de verzoeker verwijst naar de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, wijst de Raad erop dat het hem vrij stond om de beroepsmogelijkheden voorzien in de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur aan te wenden. Uit deze wet blijkt dat de verzoeker zijn rechten van verdediging aangaande de problematiek van inzage in het administratief dossier kan laten gelden via de wettelijk voorziene procedure, namelijk door zijn grieven te richten tot de 'Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten', met een beroepsmogelijkheid bij de Raad van State.

In de mate dat de verzoeker oppert dat de Raad prejudiciële vragen zou stellen aan het Hof van Justitie en aan het Grondwettelijk Hof, merkt de Raad dan ook op dat hij ter zake niet bevoegd lijkt te zijn om deze vragen te stellen nu de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een procedure voor de Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten en een beroepsmogelijkheid bij de Raad van State voorziet. Aangezien het antwoord op de prejudiciële vraag ook nuttig moet zijn voor de beslechting van het concrete geschil en de vragen in wezen de termijnen van de wet van 11 april 1994 betreffen (hetgeen niet onder niet onder de bevoegdheid van de Raad ressorteert), dient de verzoeker zich vooreerst te wenden tot de bevoegde instantie(s) en kan hij bij deze instanties alsnog voorstellen om prejudiciële vragen te stellen. Bovendien heeft het stellen van de door de verzoeker voorgestelde prejudiciële vragen geen nut nu werd vastgesteld dat de verzoeker niet in zijn belangen werd geschaad doordat zijn raadsman voorafgaand aan het instellen van de vordering geen afschrift heeft gekregen van het Dublingehoor.

De verzoeker lijkt tot slot helemaal geen belang te hebben bij de tweede prejudiciële vraag die hij voorgelegd wil zien aan het Grondwettelijk Hof, nu hij de in artikel 39/82, van de vreemdelingenwet voorziene vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend waarvan hij zelf stelt dat zij in de mogelijkheid voorziet om nieuwe elementen omtrent de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de artikelen 22 en 23 van de Grondwet in te roepen. De verzoeker ziet wel een discriminatie met het feit dat de indieners van een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring deze mogelijkheid niet zouden hebben, doch dit is thans niet aan de orde.

3.2.4. In een vierde en laatste grief voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Uit de uiteenzettingen ter ondersteuning van de vierde grief blijkt dat de

verzoeker zich in dit kader tevens beroept op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Voor zover de verzoeker zich beroept op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, merkt de Raad op dat de loutere bewering dat de bestreden beslissing op stereotiepe wijze is gemotiveerd elke feitelijke grondslag mist. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert immers dat hierin wel degelijk, en op zeer uitvoerige wijze, de juridische en feitelijke overwegingen zijn opgenomen die aan deze beslissing ten gronde liggen. Deze overwegingen betreffen onder meer de toepassing van de criteria van de Dublin-III-Verordening voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat en de redengeving waarom *in casu* de Spaanse autoriteiten bevoegd zijn, alsook een zeer uitgebreid en onderbouwd onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij de overdracht van de verzoeker naar Spanje. Bij dit onderzoek worden verzoekers verklaringen tijdens zijn Dublingehoor en de opmerkingen van verzoekers raadsman in zijn faxbericht van 5 december 2018 in rekening genomen en wordt concreet toegelicht waarom hieruit geen behandeling blijkt die strijdt met de voornoemde artikelen 3 en 4. Het onderzoek dat door de gemachtigde werd gevoerd spitst zich voorts toe zowel op de algemene situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Spanje (opvang en asielprocedure) als op de specifieke omstandigheden van de verzoeker.

De motivering van de bestreden beslissing laat de verzoeker aldus genoegzaam toe om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en uit de uiteenzetting van het enig middel blijkt dat de verzoeker erin is geslaagd om een (zeer uitvoerige) inhoudelijke kritiek te ontwikkelen tegen de in de bestreden akte uitgedrukte motieven.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ligt derhalve niet voor.

Verzoekers inhoudelijke kritiek en de argumentatie dat één en ander niet grondig genoeg werd onderzocht, houdt verband met de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht en dit bij het onderzoek naar de eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij de overdracht aan Spanje.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

De door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming wordt tevens weerspiegeld in artikel 4 van het Handvest dat eveneens bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, §

108 in fine). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Ook Dublinoverdrachten kunnen een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – het zogenaamd wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens de vaste rechtspraak van het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een

reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM moeten de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimumniveau aan hardheid en ernst vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 219-220; EHRM 26 oktober 2000, Kudla/Polen, §§ 91-92). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed/Oostenrijk van 6 juni 2013, blijkt dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublinverordening dus ook een zeker niveau van hardheid moeten vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het EHRM stelde het volgende: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).*” (vrije vertaling: De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de verzoeker een reëel risico loopt, vereist onvermijdelijk dat het Hof de voorzieningen in het land van ontvangst onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de slechte behandeling die de verzoeker beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimale graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor slechte behandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, rekening houdende met de algemene situatie aldaar en zijn persoonlijke omstandigheden.)

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is aldus relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 5 februari 2015, A.M.E./Nederland, § 28; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 219; EHRM 15 juli 2002, Kalashnikov/Rusland, § 95). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 251).

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM. De bewijslast ter zake rust in de eerste plaats op de verzoekende partij.

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof) van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het *“verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”* – artikel dat aldus eenzelfde inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublinverordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublincriteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ (Grote Kamer) 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, ptn. 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ (Grote Kamer) 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, pt. 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3, lid 2, tweede alinea, van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat worden bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende moet de verzoeker, waar hij zich beroep op de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, concreet aannemelijk maken bij een overdracht aan Spanje vernederende of ontterende behandelingen te vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Hieronder zal blijken dat de verzoeker *in casu* geen dergelijke schending aantoont en dat hij evenmin kan worden gevolgd waar hij aanvoert dat de gemachtigde zijn beslissing op dit punt niet deugdelijk zou hebben gemotiveerd of niet zorgvuldig zou hebben voorbereid.

De verzoeker vat zijn betoog aan met de loutere bewering dat de informatie die de gemachtigde hanteert niet toelaat om vast te stellen dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje geen dermate structurele tekortkomingen vertonen dat Dublinterugkeerders er per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het spreekt voor zich dat dergelijke loutere beweringen niet volstaan om een schending van de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht aan te tonen.

De verzoeker zet vervolgens uiteen dat hij, met het oog op de opvang in Spanje, een specifieke kwetsbaarheid vertoont aangezien hij afhankelijkheid is van zijn broer. Volgens de verzoeker had de verweerder deze specifieke kwetsbaarheid moeten meenemen in het onderzoek van de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker meent dat de Belgische autoriteiten daarom

garanties moeten vragen aan Spanje en dat zij moeten signaleren dat verzoekers broer in België is en dat hun asielrelazen aan elkaar gelinkt zijn. Dit betoog mist echter feitelijke grondslag, verzoekers raadvrouw heeft immers erkend dat de verzoeker geen broer heeft in België en dat het middel op dit punt berust op een materiële vergissing.

Daarna gaat de verzoek in op het type van opvang. Hij stelt dat er een ernstige twijfel is over het type van opvang waarvan hij zal kunnen genieten en benadrukt dat het AIDA rapport, dat door de gemachtigde wordt gehanteerd, wel stelt dat er in Spanje asielzoekers zijn die geen toegang hebben tot opvang wegens een tekort aan plaatsen. In het AIDA rapport zou geen specifieke informatie zijn opgenomen over de opvangaccommodaties, terwijl verzoekers raadsman in zijn tussenkomst wel zou hebben gewezen op talrijke tekortkomingen terzake.

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoeker niet concreet ingaat op de motieven van de bestreden beslissing, waarin de specifieke tekortkomingen die verzoekers raadsman heeft aangekaart uitvoerig worden besproken en waarin concreet wordt toegelicht, zonder zich te beperken tot de verwijzing naar het AIDA rapport, waarom er inzake opvang in Spanje geen sprake is van een systematisch falen in het bieden van opvang aan asielzoekers in het algemeen en aan Dublinterugkeerders, *quod in casu*, in het bijzonder. Dienaangaande wordt als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft de tussenkomst van Meester [G.] van 05.12.2018 (...) Meester [G.] stelt dat zijn cliënt wil wijzen op de erbarmelijke en verslechterende omstandigheden van opvang in Spanje, de erbarmelijke wijze waarop verzoeken om internationale bescherming in Spanje behandeld worden, een verhoogd risico op slechte behandeling, de slechte toestand in de gesloten centra in Spanje, de lange doorlooptijd van de Spaanse procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming zeker in de Spaanse enclaves Ceuta en Melilla, dat verzoekers voor internationale bescherming te maken krijgen met discriminatie en xenofobie en ook collectieve teruggrijvingen van vreemdelingen worden als argument tegen een overdracht aangevoerd. Verwijzend naar de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak 'Tarakhel' (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland) en naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) voert de betrokkene aan dat een overdracht aan Spanje zonder bijkomende garanties een inbreuk impliceert op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) gezien de volgens hem slechte toestand van de opvangcondities en de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming.

Meester [G.] vraagt dan ook dat het dossier van zijn cliënt zou worden overgemaakt aan het CGVS en dat België dus de facto de soevereiniteitsclausule zou toepassen. Meester [G.] verwijst naar en citeert uit de volgende bronnen: “Rapport Migreurop 2012, “The protection of migrant right in Europe : Spain”, verwijzing naar <http://www.migreurop.org/IMG/Migreurop - Spain- Report from the Human Rights Commission of the Council of Europe.pdf> ; “Assemblée générale des Nations Unies, Conseil des droits de l'homme, 23ème session, rapport du Rapporteur special sur les formes contemporaines de racisme, de discrimination raciale, de xénophobie et de l'intolérance qui est associée, Mutuma Ruteere, 06.06.2013, Rapport van Nils Muiznieks, mensenrechtencommissaris bij de Raad van Europa, volgend op zijn bezoek aan Spanje van 3 tot 07.06.2013, “ Economisch en Sociale Raad, Comité van economische, sociale en culturele rechten, 48ste zitting, 30.04.2012 - 18.05.2012, “Observations finales du Comité des droits économiques, sociaux et culturels, Espagne, 6 juin 2012”. FRA, “Accès à des recours efficaces, la perspective des demandeurs d'asile : rapport thématique”, 2010, verwijzing naar [http://fra.europa.eu/fr/publication/2013/acces-des-recours-efficaces-la -perspective-des-demandeurs-dasile-rapportthematique](http://fra.europa.eu/fr/publication/2013/acces-des-recours-efficaces-la-perspective-des-demandeurs-dasile-rapportthematique), Comisión Española de Ayuda al Refugiado, “La situación de las personas refugiadas en España” , informe 2012, verwijzing naar <http://cear.es/wp-content/uploads/2013/05/Informe-2012-de-CEAR>, “ Amnesty International, Rapport 2015/2016 - “La situation des droits humains dans le monde :Espagne”, “ Human Rights Committee, “Concluding observations on the sixth periodic report of Spain”, 14.08.2015, “ CEAR, “2015 Report : situation of refugees in Spain and Europe. Executive Summary”, “ Amnesty International, Rapport 2016/2017 - “La situation des droits humains dans le monde : Espagne”, “USDOS – US Department of State : Country Report on Human Rights Practices 2016 - Spain, 03.03.2017”.

Vooreerst dient met betrekking tot de tussenkomst van Meester [G.] van 05.12.2018 het volgende te worden opgemerkt. Wat betreft de zaak 'Tarakhel v. Zwitserland' (29217/12) van 04.11.2014 waar Meester[G.] naar verwijst dient te worden opgemerkt dat het EHRM in haar uitspraak in haar uitspraak in de zaak 'Tarakhel v. Zwitserland' (29217/12) van 04.11.2014 met verwijzing naar de zaak MSS tegen België en Griekenland van 21.01.2011 dat verzoekers voor internationale bescherming een kansarme en kwetsbare groep vormen die speciale bescherming nodig hebben : (“In the same judgment (§ 251), the Court attached considerable importance to the applicant's status as an asylum seeker and, as such,

a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection'). Het EHRM liet in deze zaak verder bezorgdheid blijken over de algemene situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Italië en benadrukte de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. Er dient toch te worden opgemerkt dat dit arrest geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan een verantwoordelijke lidstaat garanties dienen te worden gevraagd. Er dient in dit geval gewezen te worden op de verschillen in context tussen Spanje en Italië en we zijn dan ook van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak en op de situatie in Spanje. De Spaanse autoriteiten werden bij ontstentenis van antwoord op het Belgische terugnameverzoek van 05.12.2018 dd. 20.12.2018 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming.

Hier aangaande dient te worden opgemerkt dat de Dublin-III-Verordening uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord. Wat betreft de tussenkomst van Meester [G.] van 05.12.2018 dient te worden opgemerkt dat de DVZ Meester [G.] niet volgt in zijn uiteenzetting. Er dient vooreerst worden opgemerkt dat het gros van de door Meester [G.] geciteerde bronnen werden gepubliceerd tussen 2010 en 2015 en dan ook niet zonder meer als nog actueel kunnen worden beschouwd of de huidige toestand weergeven. Meester [G.] verwijst in zijn tussenkomst van 05.12.2018 naar de volgens hem slechte levensomstandigheden in de tijdelijke opvangcentra voor immigranten, de zogenaamde CETI ('Centro de estancia temporal para inmigrantes') in Melilla en Ceuta en in de detentiecentra, de CIE ('Centro de Internamiento de Extranjeros'). Er dient hier aangaande echter te worden opgemerkt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat betrokkene na zijn overdracht in een tijdelijk opvangcentrum voor immigranten of in een detentiecentrum terecht zal komen. Verder dient te worden opgemerkt dat wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Spanje dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapport van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Spanje wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Spanje (Magdalena Queipo de Llano & Jennifer Zuppiroli, "Country Report: Spain", AIDA, last update 21.03.2018 te consulteren op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>) blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Spanje of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Spanje automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In het aangehaalde rapport van deze toonaangevende en gezaghebbende organisatie zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. Er wordt ook geen enkele melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Spanje omwille van structurele tekortkomingen in het Spaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Spanje momenteel een hogere instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Spaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn

evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Spaanse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. De laatste update van het AIDA-rapport met betrekking tot Spanje, waar Meester [G.] geen enkele melding van maakt in zijn tussenkomst van 05.12.2018, wijdt twee paragrafen aan de situatie van personen die onder de bepalingen van de Dublin-III-Verordening aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie - het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio")- voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming ("The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception", pagina 30). Verder wordt gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (pagina 30, "Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application"). Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers. 154 Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialized treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances", pagina 58). Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers voor internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados"). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de "autonome fase" waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (pagina 49). Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het rapport meldt dat in 2017 21.258 personen op onwettelijke wijze Spanje binnen reisden en dat een toename van het aantal verzoeken in 2017 de Spaanse instanties voor uitdagingen plaatste qua opvang en voor moeilijkheden zorgde op dat vlak. Het meldt tevens dat de voorbije jaren steevast bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd en dat die uitbreiding van de capaciteit niet ten koste ging van de levensomstandigheden in de opvangstructuren ("While the increase in arrivals of asylum seekers through 2017 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased", pagina 55). Er dient benadrukt te worden dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of sub-standaard worden beoordeeld. In het rapport wordt weliswaar gewezen op een achterstand in de registratie van verzoeken (pagina 12) maar hier aangaande dient opgemerkt te worden dat in de passage over personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, uitdrukkelijk wordt gesteld dat de registratie van deze personen prioriteit krijgt (pagina 30, cfr. supra). Het rapport laat zich weliswaar kritisch uit over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers maar op basis van dit rapport kan niet gesteld worden dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. Uit informatie van AIDA en ECRE (<http://www.asylumineurope.org/news/24-01-2019/spain-court-orders-accessreception-dublin-returnees>) blijkt verder dat het hooggerechtshof te Madrid de Spaanse autoriteiten bevolen heeft om er ook voor te zorgen dat personen die onder de Dublin-III-Verordening door andere lidstaten worden overgedragen aan Spanje niet uitgesloten mogen worden wat betreft opvang na hun overdracht aan Spanje. Uit deze informatie blijkt eveneens dat het

Ministerie van Werk, Migratie en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming reeds de nodige instructies heeft gegeven en aanpassingen heeft doorgevoerd zodat personen die in Spanje een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en die vervolgens hun opvangplaats verlaten hebben en naar een andere lidstaat zijn getrokken en die vervolgens onder de Dublin-III-Verordening worden overgedragen aan Spanje wel degelijk de garantie hebben dat ze na hun overdracht in de opvangstructuren in Spanje terecht kunnen en dus niet worden uitgesloten van opvang na hun overdracht aan Spanje in het kader van de Dublin-III-Verordening. Er zijn verder evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Spaanse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn.”

De verzoeker verzuimt om concreet aannemelijk te maken dat deze motieven niet deugdelijk zouden zijn dan wel dat zij niet in alle redelijkheid kunnen leiden tot het besluit dat niet blijkt dat de opvangvoorzieningen voor asielzoekers en Dublinterugkeerders in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertonen, waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Aangezien de verzoeker in zijn betoog ook zelf geen concrete tekortkomingen inzake het type van opvang van asielzoekers in Spanje naar voor brengt en de verzoeker ook nalaat terzake ook maar enig begin van bewijs te leveren, maar zich beperkt tot de bijzonder vage verwijzing naar “overbevolking” en “tekort aan middelen”, toont hij op dit punt evenmin een schending aan van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

Met betrekking tot de aangehaalde lange duur van de procedure, merkt de Raad op dat de verzoekers betoog al te algemeen, hypothetisch en ook deels niet relevant is. De verzoeker verwijst meermaals naar de specifieke procedure die wordt gehanteerd voor Syriërs, terwijl hij verklaart van Palestijnse origine te zijn. Er valt dan ook niet in te zien hoe de argumentatie omtrent de behandeling van beschermingsverzoeken van Syriërs *in casu* relevant kan zijn. Voor het overige verwijst de verzoeker in het algemeen naar de lange duur van de klassieke asielprocedure en het hoge aantal hangende verzoeken waarover nog geen beslissing werd genomen (‘backlog of pending cases’). Hij stelt dat er een groot risico is dat zijn asielprocedure langer dan drie maanden in beslag zal nemen. Dit is volgens de verzoeker van groot belang zij aangezien de verweerder zelf zou erkennen dat de opvang na zes maanden niet meer adequaat is.

Dat de verweerder erkent dat de opvang na zes maanden niet meer adequaat is, blijkt echter geenszins uit de bestreden beslissing. In tegendeel wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangegeven dat Dublinterugkeerders (zoals de verzoeker) prioritair worden behandeld voor de registratie van een verzoek om internationale bescherming: *“Verder wordt gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (pagina 30, “Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application”).*

Verder in de bestreden beslissing stelt de gemachtigde het volgende: *“Er dient benadrukt te worden dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of sub-standaard worden beoordeeld. In het rapport wordt weliswaar gewezen op een achterstand in de registratie van verzoeken (pagina 12) maar hier aangaande dient opgemerkt te worden dat in de passage over personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, uitdrukkelijk wordt gesteld dat de registratie van deze personen prioriteit krijgt (pagina 30, cfr. supra). Het rapport laat zich weliswaar kritisch uit over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers maar op basis van dit rapport kan niet gesteld worden dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”*

Ook wordt erop gewezen dat Dublinterugkeerders niet worden uitgesloten van opvang vanwege het voorafgaand verlaten van Spanje en dus van de hen toegewezen opvangstructuur: *“Verder wensen we op te merken dat het Spaanse Hooggerechtshof opdroeg personen, die onder de bepalingen van*

Verordening 604/2013 aan Spanje worden niet uit te sluiten van opvang vanwege het verlaten van Spanje en dus ook van de hem toegewezen opvangstructuur. Om hieraan te voldoende namen de bevoegde instanties richtlijnen aan die er toe moeten leiden dat aan Spanje overgedragen personen niet worden uitgesloten van opvang (cfr. <https://www.asylumineurope.org/news/24-01-2019/spain-court-orders-access-reception-dublinreturnees>).” De verzoeker betwist deze vaststellingen niet en betwist bijgevolg ook niet dat hij als Dublinterugkeerder zelfs sneller dan andere asielzoekers in het opvangsysteem terecht kan.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk ingegaan op de manier waarop het opvangsysteem in Spanje is opgezet: *“Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers voor internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur (“centro de acogida de refugiados”). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de “autonome fase” waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (pagina 49). Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”* In het AIDA-rapport (p. 49) wordt aangegeven dat elke fase zes maanden duurt en dat de materiële voorzieningen stelselmatig worden verminderd, met de bedoeling dat de asielzoeker in de laatste fase autonomie en sociale integratie bereikt.

De gemachtigde motiveert voorts uitdrukkelijk dat het AIDA-rapport meldt dat *“de voorbije jaren steevast bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd en dat die uitbreiding van de capaciteit niet ten koste ging van de levensomstandigheden in de opvangstructuren (“While the increase in arrivals of asylum seekers through 2017 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased”, pagina 55)”*.

De Raad stelt vast dat het AIDA-rapport (p. 49), zoals wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, inderdaad bevestigt dat de door de staat georganiseerde opvang en financiële ondersteuning in elk geval gedurende 18 maanden zijn gegarandeerd. In de eerste fase wordt de nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die de integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase, de ‘integratiefase’, krijgen asielzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten om hun ‘normale’ leven te beginnen. De derde fase, de ‘autonome fase’, is erop gericht dat de asielzoeker financiële onafhankelijkheid bereikt. In deze fase wordt nog de nodige bijstand en ondersteuning verstrekt.

De Raad stelt vast dat het niet ter betwisting staat dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat, Spanje, gedurende minstens 18 maanden recht zal hebben op opvang en/of financiële ondersteuning. Ook de kwaliteit van deze opvangvoorzieningen of ondersteuning wordt niet ter discussie gesteld. Bovendien zet de verzoeker in het geheel niet uiteen op grond waarvan hij aanneemt dat (er een grote kans bestaat dat) zijn asielprocedure zeer lang zal duren. De Raad benadrukt in dit verband nogmaals dat aan Dublinterugkeerders (zoals de verzoekende partij) prioriteit wordt gegeven bij het bekomen van een afspraak om hun verzoek om internationale bescherming te registreren (AIDA-rapport, p. 30), zodat zij ook sneller dan andere asielzoekers in het opvangsysteem terecht kunnen.

De eenvoudige en niet concreet onderbouwde kritiek dat de gemachtigde simplistische en al te summiere redeneringen maakt en dat de informatie waarop de verweerder zich baseert melding zou maken van zeer grote problemen en risico's bij een terugkeer naar Spanje, kan geenszins worden aangenomen. De verzoeker toont niet concreet aan en uit hetgeen voorafgaat blijkt niet dat de gemachtigde de voorliggende informatie verkeerd zou hebben beoordeeld.

De verzoeker beweert voorts, zonder enige concreet begin van bewijs naar voor te brengen, dat hij een specifieke kwetsbaar profiel heeft, en hij leidt daaruit af dat de gemachtigde garanties had moeten vragen voor de opvang. Uit de stukken van het administratief dossier en uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat de verzoeker geen procedurele noden heeft en dat hij geen bijzondere kwetsbaarheid vertoont. De Raad stelt samen met de gemachtigde vast dat de verzoeker tijdens zijn Dublingehoor heeft verklaard dat hij in goede gezondheid is. De verzoeker brengt thans geen enkel concreet element naar voor brengt (behoudens de afhankelijkheid van zijn broer, hetgeen een materiële vergissing betreft), waarmee hij zou kunnen aantonen dat hij als Dublinterugkeerder een bijzonder kwetsbaar profiel heeft. Uit het gehoorverslag

blijkt bovendien dat de verzoeker een (zeer) hoog opgeleide jongeman is, zonder kinderen en zonder familieleden in België. De verzoeker toont in zijn verzoekschrift geenszins aan dat hij zulke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moesten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen in Spanje (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland). Verder dient erop te worden gewezen dat de gemachtigde tevens op onderbouwde wijze heeft uiteengezet dat de situatie voor asielzoekers en Dublinterugkeerders in Spanje niet kan worden vergeleken met de situatie in Italië die werd toegelicht in het arrest Tarakhel.

Aangezien de verzoeker geen enkel concreet element naar voor brengt waaruit enige vorm van specifieke kwetsbaarheid zou blijken (los van de algemene kwetsbaarheid als asielzoeker), en hij niet concreet betwist dat de situatie in Spanje niet vergeleken kan worden met de situatie in Italië, kan hij evenmin ernstig voorhouden dat de gemachtigde bij de organisatie van de overdracht aan Spanje garanties had moeten vragen. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker lijkt voor te houden, dient de gemachtigde aan de Spaanse autoriteiten ook niet te vragen in welke opvangstructuur de verzoeker precies terecht zal kunnen. De Raad wijst er op dat de Spaanse autoriteiten *in casu*, in een schrijven van 18 december 2018 uitdrukkelijk hebben aangegeven dat zij instemmen met het tacit agreement. In diezelfde communicatie vragen de Spaanse autoriteiten dat de overdracht minstens zes dagen op voorhand wordt gemeld, dat zij op maandag tot donderdag tussen welbepaalde uren dient door te gaan en dat de Belgische Dublin Unit het Spaanse referentienummer dient te hanteren in zijn verdere communicaties. Hieruit blijkt reeds dat de Spaanse autoriteiten de nodige voorbereidingen nemen om de verzoeker op te vangen bij zijn terugkeer. De argumentatie dat het tacit agreement al te grote risico's met zich meebrengt, is dan ook niet dienstig.

Waar de verzoeker stelt dat de gemachtigde de nodige informatie had moeten inwinnen om er zich van te verzekeren dat de verzoeker niet naar de enclaves Ceuta of Melilla zou worden overgebracht, merkt de Raad vooreerst op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de verzoeker zal worden overgedragen aan de Spaanse autoriteiten op de luchthaven van Madrid. Daarnaast moet worden vastgesteld dat het doorlaatbewijs (*laissez passer*) dat voor de verzoeker werd opgemaakt en dat zich in het administratief dossier bevindt, enkel geldig is voor een overdracht te Madrid. Bijgevolg staat het vast dat de verzoeker naar Madrid zal worden verwijderd. De verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat het, in deze omstandigheden, alsnog kennelijk onredelijk zou zijn of dat het strijdig zou zijn met de voorliggende informatie om te stellen dat er geen enkele reden is om aan te nemen dat de verzoeker in Ceuta of Melilla zal terecht komen. Voorts dient te worden opgemerkt dat de verzoeker het door hem beweerde risico op terugkeer naar de enclaves op geen enkele manier hard maakt, terwijl uit verzoekers verklaringen blijkt dat de verzoeker na zijn illegale binnenkomst en zijn verblijf in een opvangcentrum te Melilla kon doorreizen naar Valencia en Barcelona zonder te worden teruggestuurd. De verzoeker toont op dit punt geen motiveringsgebrek aan.

Waar de verzoeker de aanbevelingen citeert van ECRI in het rapport van december 2017 doch hierbij geen enkele concrete kritiek naar voor brengt die op zijn persoonlijke situatie kan worden betrokken, merkt de Raad op dat de verzoeker met deze loutere citering geenszins concreet aannemelijk maakt dat de gemachtigde, op basis van het zeer omvattend onderzoek van de situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Spanje, alsnog op kennelijk onredelijke of onjuiste wijze zou hebben geconcludeerd dat er niet gesteld kan worden *“dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Spanje zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Spanje te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.”*

De verzoeker brengt tot slot uitgebreide informatie naar voor inzake rassenhaat, racisme en xenofobie en hij beweert dat zijn bronnen ruimschoots actueler zijn dan de bronnen die de gemachtigde heeft gehanteerd.

De Raad stelt echter vast dat de verzoeker verwijst naar analoge en digitale media. Zoals de gemachtigde pertinent overweegt in de bestreden beslissing hebben de in analoge en in digitale media

gepubliceerde berichten en (politieke) meningen geen objectieve bewijswaarde en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Het artikel van 'Liberties' van 13 april 2016, is bovendien al te gedateerd (bijna drie jaar oud) om relevant te zijn in het kader van de thans voorliggende Dublinoverdracht. Het krantenartikel van El Pais van 10 april 2018 handelt voorts over een verborgen discriminatie van niet-blanken op de private huurmarkt, terwijl het laatste artikel, met name een artikel van The Guardian van 14 augustus 2018 de situatie beschrijft van de zogenaamde 'manteros' (straatverkopers) in grote steden, vooral in Barcelona. De verzoeker betreft deze krantenartikels op geen enkele wijze op zijn persoonlijke situatie. De Raad wijst er op dat de verzoeker blijkens het Dublingehoor een jongeman is (25 jaar) die zeer hoog opgeleid is, hij heeft nl. een universitair diploma burgerlijk ingenieur- architect. Uit het AIDA-rapport (p. 57), dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoeker in Spanje vanaf de zevende maand na zijn verzoek om internationale bescherming in elk geval recht zal hebben op toegang tot de arbeidsmarkt, onder dezelfde voorwaarden als Spaanse onderdanen. Er valt dan ook niet in te zien dat de krantenartikels van El Pais en The Guardian informatie zouden bevatten die relevant is in het kader van de thans voorliggende Dublinoverdracht.

Wat er ook van zij, met de loutere citering van artikels en met de vage verwijzing naar racisme, discriminatie en xenofobie in Spanje, toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde zich ten onrechte op het volgende standpunt zou hebben gesteld: *"Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen."*

De verzoeker kan met zijn algemene en hypothetische betoog niet aannemelijk maken dat hij bij de overdracht naar Spanje tijdens zijn procedure inzake het verzoek om internationale bescherming niet op een adequate wijze zal opgevangen worden, laat staan dat dit tot een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest of artikel 3.2 van de Dublin III-verordening zou leiden.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, bij zijn overdracht naar Spanje zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Gelet op wat voorafgaat, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij bij overdracht naar Spanje zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang van asielzoekers en, in het bijzonder Dublinterugkeerders, en de behandeling van beschermingsverzoeken aldaar.

Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de landeninformatie niet voldoende werd onderzocht of dat de conclusies op grond van de informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zouden zijn.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van artikel 3, lid 2, van de Dublin-III-Verordening, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel, blijkt niet.

3.2.5. Het enig middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

C. DE GROOTE